

ДИМИТРИЈЕ НАЈДАНОВИЋ

РАВНА ГОРА
Заблуде и
самоуништење

ПРИРЕДИО

Жељко З. Јелић

Слободна књига

Београд, 2002.

Изворно издање Београд 1944

НАПОМЕНА О ИЗДАЊУ

Књига “Равна Гора” (Београд, 1944) спада међу најпровокативније књиге објављене у периоду немачке окупације Србије у Другом светском рату. Аутор ове вишеструко занимљиве студије, објављене анонимно, о Равногорском покрету је еминентни српски мислилац др Димитрије Најдановић.

Од 12 до 16 јануара ове, 1944. године, одржао је “равногорски покрет” у “слободним југословенским планинама” свој конгрес. Конгрес је донео и своју резолуцију у седам тачака. Та је резолуција први озбиљнији покушај да “равногорски покрет” Драже Михаиловића формулише своје политичке назоре. На тај се начин “равногорски покрет”, једва једном, приказао свету. Мистички вео којим се дотле застирао пао је. Нема више разлога да се нагађа и погађа шта је “равногорски покрет”. Још мање да се око њега плету бајке. Сад може о конгресним закључцима трезвено и објективно да се суди.

Морамо, наравно, одмах признати: ми не сматрамо да су тај конгрес и његова резолуција, како сазивачи конгреса мисле, “историјски” и “епохални”. Видеће се доцније зашто. Због тога му пажњу не посвећујемо. Нас интересују политичка начела и идеје “равногорског покрета”. Потребно је да наш народ зна шта му такозвани ослободилачки “равногорски покрет”, макар у обећањима, пружа: Потребно је да се и сам са њиме ближе упозна. Потребно је нашем народу да сазна ко се и шта се крије иза “равногорског покрета”. Јер политика је обично таква: она има лице и наличје, свој отворени и свој скривени рад, своју површину и

дубину. Махом су важнији наличје, скривени рад, дубина. Народ наш треба и то да види, да упозна. Да се упозна не само са оним што је на пазару лепих речи изнето, већ и са оним што је прећутано. Зашто народ наш то мора да зна?

Врло добро знамо да су политичка зборисања и закључци у “слободним југословенским планинама” потпуно безначајни по даљи развој и свршетак светског рата, али је, нема сумње, врло значајно држање нашег народа до окончања великог клања. Јер, као што је тачно и исправно речено, у крвавој светској драми улога наша епизодног је значаја. А то значи да се судбина наша може одлучити пре смираја крвавог сунца. Зато наш народ има и овде, као увек досад, само две могућности, **или да се спасе или да изгуби главу**. И једно и друго зависи од политике, од исправног или неисправног вођења његовог живота, његове судбине. Ако наш народ усвоји погрешно схватање о своме стварном положају у великом светском окршају и према тим погрешкама подеси своје држање, он може пропасти. Или, у најмању руку, много и потпуно излишно пострада. Он може, с друге стране, под мудрим и трезвеним вођством, својим паметним држањем зауставити, прво, тешко крволиптање свога тела и, друго, невезаних очију и незбуњене главе пробити се кроз ову тмушну и опасну ноћ до зоре спасења. Под овим углом посматрамо ми и процењујемо “равногорски покрет”.

“Равногорски покрет” сматра себе за једино исправног, јединог позваног и једино легитимног руковођу народне судбине. Није онда узалудно размотрити његов систем начела за спасење народа, који ће, истовремено, показати оправданост или неоправданост његових претензија. Исто тако несумњиво показаће се нашем народу и вредност или невредност “равногорског покрета”, а на тај начин упутити га какав став према њему да заузме. Не можемо се, природно, упуштати у критичку проверу целога система дражинскоравногорског покрета, већ се задржавамо на **најважнијем**. И то поглавито на оном што одмах пада у очи и одмах буди тешка разочарења, или боље рећи, а да нам се не пребаци пристрасност, **тешка изненађења**.

ПРВО ИЗЕНАЂЕЊЕ

Ратни злочинци

Конгрес сматра себе, према резолуцији, **органским наставком политике преврата од 27 марта**. Он, даље, сматра да је преврат учинио велике услуге савезницима. Он, најзад, сматра да је целокупно настојање и постојање Драже Михаиловића **иста превратничка линија**.

Под претпоставком да је све то тако онда је “равногорски покрет” крив за све недаће и несреће југословенског народа од 27 марта 1941. године до данас.

Он је крив што је српство изгубило преко милион жртава. За један народ од неколико милиона то је огроман, просто фантастичан губитак. У историји српства веће трагедије у крви и људским главама није било. Пет стотина година робовања под Турцима није донело сразмерно толико данка у крви колико четири године превратничког, “равногорског покрета”. А то је ненадокнадива жртва. Qудске главе нису главице купуса. Оне су, међутим, са становишта “ослободилачког равногорства”? биле и остале јефтине од главице лука. И бар да је крај томе! Бар да се једном запуши утроба Молоха! Сваки дан доноси нове и нове жртве српском народу. Из расечених вена непрестано лопи крв. Да је српски народ џин, толико крволиптање не би издржао. Ко је крив за ово? “Равногорски покрет”.

Он је, тај покрет, даље, крив што је југословенска држава простострошена, згромосана. Можда немамо разлога да жалимо за државом коју су издали пометени језици демократских партија и покварених режима. Та држава је одиста била тамница народних слобода и **вавилонска кула туђинских утицаја**. Али је под рушевинама те државе нашло смрт све оно што је српски народ кроз крваве деценије печалио и стекао. Није срушена само Југославија, већ са њом и оно најбоље у њој, оно што је Југославију носило. А то је српство. Српство као православна црква, као организована војска, као извојевач слободе нације, као остварени национални идеал. Све позитивне државне тековине једне мале, али херојске нације, течене и дуго и мучно, срушене су. Ко ће за ово да одговара? Свакако они који га и данас, без потребе, и само за несрећу српскога народа,? домовини која се све више претвара у српско гробље, воде, настављају.

“Равногорски покрет” је, онда, крив што је земља наша стално у нереду, страху, хаосу. “Равногорски покрет” не влада љубављу, већ терором. “Равногорски покрет” не пружа нашем народу мир, већ немир. Он му не даје, већ одузима хлеб. Он својом герилском борбом пружа могућност окупатору за крваве одмазде. Он не да нашем народу да се среди и смири. Он га глоби и исцрпљује многим наметима. Он не само што насилном мобилизацијом отима српском народу многу радну снагу, већ и оно што је остало дома страхује, стрепи у ишчекивању нових намета, грдње, батина, па и смрти. Присталице “равногорског покрета” у граду, нарочито у Београду, и не слуте колико су равногорци додијали нашем народу. Они не знају како њих, равногорце, сељак наш погледа мрко и крволочки кад му односе најбољи мал, а некада и последњу залиху. Тај мрки и крволочни поглед најтачније квалификује кривицу “равногорског покрета” за немир и неред у народу. Ако хоће “равногорски покрет” да се осведочи о стварном расположењу народа према себи, нека му уступи своје пушке. Био би за трен ока ликвидиран.

“Равногорски покрет” као органски продужетак политике преврата и рата мора, логично, да прими свестрану, а изнад свега, моралну одговорност за све последице ратом настале у нашој кукавној домовини. Те су последице:

Пребијање и убијање Срба од суседних му народа: Хрвата, Мађара, Арнаута и Бугара. Српство је најнезаштићенија нација на свету. Настао је погром српства.

Потпуно економско осиромашење и биолошко истребљење српског народа. Српство није само изгубило преко милион српских живота, већ је оно ратом и окупацијом толико витално истрошено, да се, због тога, можда још милион Срба налази на путу смрти.

Српство је, морално истрошено, посрнуло. Страшна беда и немаштина угоне један део живља српскога у потпуну дезинтересованост духовним животом, други мисле како ће, наравно по сваку цену, без обзира на моралне скрупуле, доћи до хлеба, трећи се одају проституцији, четврти живе од шпијунаже, конспираторства, денуцијације и провокаторства, пети одлазе у шумску хајдучију тражећи хлеба без мотике, шести прима на себе неизбежно све шикане и понижења скопчане са црном берзом, седми продаје све до црног испод нокта, итд. Све то троши и унакажује светли морални лик српског народа, развраћује му срце, излаже га револуционарству и ниҳилизму припремајући га за сваки колективни злочин.

Српски је народ завађен и разједињен као никад. Нема моралног јединства. Не само што нема моралне солидарности у социјалноекономским односима, већ нема уопште националне солидарности. Док се раније неоправдано, са пропагандним тенденцијама, говорило у случају обрачуна са комунистима о “братоубилачком рату”, сад смо у првој фази стварног братоубилачког рата. Партијски менталитет равногораца и стечена нарав шуме све више и љуће озлеђује и огорчује Недићев национални фронт увредама, клеветама и убиствима. Ова крвава завада разара град и село, па се и у дом породични увлачи. У међусобној распри троше се снаге, што нацију чини из дана у дан неотпорнијом за борбу са партизанском револуцијом.

Огроман је број заробљеника у душевном злостанштву ропства са односним бројем разорених домаћих огњишта. Најбољи део мушке снаге одведен је и све су његове погодне акције и функције за целину српског народа отстрањене, уништене. Моралне, материјалне и виталне штете од тога су нам ненадокнадиве.

И тако даље.

Ми све ово не наводимо да бисмо нахурили ореолу вођа “равногорског покрета”. Доста је и иначе смутње и смушености у души и срцу српскога човека. А уз то и много зле крви. **Ту злу крв треба лечити.** Па бисмо због тога све прећутали, остављајући Богу и историји да кажу своје о свачијим заслугама и кривицама. Али, ето, равногорци зборе у својој резолуцији о “ратним злочинцима”, којима ће они судити. Истина по закону, али закону коме ће они, по великој нади

њиховој, бити тумачи и извршиоци. По оном народном: “кадија те? тужи, кадија ти суди”. Они свакако под “ратним злочинцима” мисле и на оне, који, најмање криви за рат и ратне последице, издају љуте небројане ране Србије. Због тога смо дубоко изненађени, па их зато на њихове кривице и грехе упозорујемо. Због тога смо, још, и разочарани, па нас то разочарење нагони да истину сведочимо.

Зашто смо разочарани?

Ми смо очекивали да ће “равногорски покрет” прићи на том, како се вели, величанственом народном конгресу, испитивању себе, критици својих поступака, свом покајању, ревизији своје политичке и војничке тактике. Ако је “покрет” мислио да је безгрешан, љуто се вара. Ми га баш и опомињемо да се сети својих грехова. Очекивали смо, према свему, знаке и доказе, плодове покајања. Њих не само што није било, већ се и даље срљало у грех: тражен је кривац ван себе, ван својих редова, што је доказ да савест још не функционише исправно и да дух још истину не може да позна. Даље смо се надали да ће се на том конгресу говорити о зближењу закрвављених националних елемената, о начину њиховог измирења, о стварању јединственог националног фронта, о смирењу душе народне. Надали смо се да ће једном мудрост да завлада и разбор да прозбори у оних који имају претензију да сутра воде српски народ. Они међутим терају **старопартијску пизму** и прете одмаздама, огорчују истински националне елементе и спремају и подстичу на тај начин дух мржње и освете, који су били први весници грађанског рата. Морамо их зато укорити и предочити им недостатак моралног права да се преузносе у својој неодговорности и? још, поврх тога, да узимају улогу судије кад би сами у својим властитим очима требало да буду кривци.

ДРУГО ИЗНЕНАЂЕЊЕ

“Равногорска демократија”

Друго наше изненађење је, изгледа нам, веће и теже од првога.

После свих великих грехова “равногорског покрета”, као органског продужетка политике рата и ратних несрећа, он нам као велику утеху у великој несрећи **нуди** за наш будући народни живот – **демократију**. То значи да је цео свет, па и наш народ са њим, прошао кроз воденицу уништења да би га стари жрвњеви демократских изанђалих заблуда, лажи и подвала поново млели.? То значи да сутра, ако и кад испливамо из овог мора крви, поново имају да нас докопају вампири корупције, друштвене неправде, бездушне експлоатације, пљачке,

лоповлука, протекције, политичкопартијског неморала и других многих зала. То значи да опет партија са свим својим неситим изелиштвом треба да најаше државу, да најгори владају најбољима, да суверено загосподаре политика подвале, шићара, “пакла и полића”, да нам туђински капитализам разједе и поједе земљу, да “народни” посланици, тј. народни мучитељи, крвопије и изелице, почну са теревенкама, гозбама, продајом на добош народне имовине разним белосветским експлоататорима, да нерад и блуд буду подигнути на највећу висину. То значи да поново дођу на владу они који су ову земљу у црно завили. То значи: **све по староме, “демократија”!**

Но равногорци не знају да се сат може назад вратити, **али историја не**. Њихова политичка мудрост и памет не виде да је овај рат велика светска револуција. Стари свет навика, идеја, изанђалих политичких назора неповратно одлази.? **Одлази неповратно и идол демократија**. Та матора грешница, демократија, која је европско друштво својим безбројним пороцима потпуно разгубала, нема више заводљивих чари ни за кога. Њеном је заводништву одзвонило. Њу секу њени властити пороци. Најљући противник је баш њено најомиљеније чедо: **рат**. Ако је ико до сада у ратном самртничком ропцу издахнуо, то је демократија. И нико за њом неће зажалити осим оних који су од ње живели. Најмање, пак, они који су за стварне народне слободе. Демократија је значила ропство, ропство економско, ропство социјално, ропство политичко, ропство морално и ропство духовно. **Ко је за демократију, тај је за ропство**.

Демократија има и друго ванбрачно дете, сем рата, које је све пороке мајчине наследило, али дете отровно, зло, по народ до смртоносности опасно. То је дете **комунизам**. **Ко је за демократију, тај је, хтео не хтео, и за комунизам, комунизам који излази из демократије као зима из јесени**. Демократија је увек имала један мали број корисника, а све остало је било робље. Тај мали број корисника уздише за демократијом – за старим, “златним добом” недоговорности, ждрања, пљачке, самовоље и насилништва. Но народ је не жели. То равногорци треба и мора да знају ако су политичари. Можда је све спорно, можда је све пропаганда, можда је све “петоколонаштво”, али ова наша тврдња несумњиво није: **Тешко је у овоме народу свећом наћи човека који би, после свих искустава, био за повратак старога у облику демократије**. Све, све, али овај је народ сит, пресит демократије у свим њеним издањима и редакцијама, а нарочито у југословенском издању и редакцији. Наш народ жели предану и истинску службу, правду и љубав, право вођство и истинско старање, право рада и награде, стварно стечене слободе, сразмеру између права и дужности, првенство најбољих, и много што друго за здрав и напредан живот. А **“равногорски покрет” му нуди демократију**. Нуди му? хаос, глад, неправду, владавину најгорих, превару, пропаст. Доста му је тога било!

“Равногорски покрет” позива се на “демократску традицију”, а не изводи закључак да је наш потпуни слом – морални, културни, економски, социјални и државни – завршни беочуг у ланцу те “демократске традиције”. Ко је од великана

био демократа? Да нису Крађорђе, Милош, Његош, устанички прваци, Краљ Петар Ослободилац? Нипошто, они су били народни вођи и домаћини у народном смислу и значењу речи. Који је велики народни покрет и велико народно дело демократског порекла и карактера? Да нису ослободилачки ратови, четништво, трајни, хијерархијски, на строгом моралу засновани културни и социјални поредак предратне Србије? Нипошто. Они су били природни и политички изрази стваралачког импулса који се нагомилао кроз пет векова робовања и кроз најодабраније ликове избио и остварио се када му је време за то дошло. Није то са запада увежена, ненародна и противнародна “демократска традиција”, већ **самоникла и самосвојна народна снага**.

Равногорска резолуција и сама говори о “лажној игри са двадесетогодишњом демократијом”, а не види да је та **лажна игра била сама самцата демократија**. **Лажна игра** – то је биће **суштина деморкатије**, то је она сама у свом постојању. Та **лажна игра** дуже је трајала у нашој отаџбини од “двадесет година”. Јер је двадесет година ипак мало било да поједе главу овога народа. Та лажна игра демократије постоји ево већ **стопедесет година** у Европи и тек је сад на прагу да поједе главу и европском човеку. Тим главоједом човечанства инспирише се и одушевљава “равногорски покрет”, том лажном ужасном и смртоносном игром пренетом са западног плочника на велику несрећу овога народа.

Нема више демократије! Већ је сада нема! Нема је више ни у “западним демократијама”. Тај политички систем који је гушио човечанство деценијама хитно се угушује, ликвидира. Он се одбацује као стара изношена и окраћала хаљина. Човек живи, напредује, мења се. Није вечито исти. Сходно се мењају политички системи. Узалуд сви снови свих политичких система о “хиљадугодишњем царству”. То је утопија. Утопије се могу држати још у време мира. Онда човек има снаге да по коју заблуду прими као духовни луксуз и разоноду. Рат не трпи заблуде и утваре. Он је сувише озбиљан да би се предавао фикцијама. **Фикције демократије, начело механичког колектива**, одувана је крвавим вихором рата. Рат је њен глогов колац. Једини су још “равногорци” који желе и мисле да је повампира. Али овом народу вампир демократије није више, ни у каквом облику, потребан.

Но изгледа да “равногорци” мисле на нешто **друго** кад говоре о демократији. Тачка њ) резолуције обећава златна брда сваком грађанину Југославије. Обећава оно што су све демократије свих земаља у сва времена обећавале (“културни успон”, “материјалну **добробит**”, чак и “сигурност од свих(!) врста незгода у животу”). А то је идила и поезија, машта и мит лажних игара у свим демократским летцима и другим облицима изражавања демократске демагогије. **То се методом и принципима демократије никада не може остварити – то “равногорци” добро знају**. Али они, вероватно, из политичко – техничких разлога не смеју да напусте фетиш демократије и да потраже друго име за неке нове своје неодређене наде. Ово им је једино “извињење” које, узгред буду речено, само демократија

само у пропагандне сврхе дозвољава и одобрава. А ако се и овде варамо, утолико теже по “равногорце”!

Тако нам, дакле, равногорска резолуција нуди – демократију. На велико наше изненађење! Јер ми смо мислили да ће се равногорски “оци” и “ослободиоци” после ове наше тешке катастрофе без брвна у оку и крвљу народа окупаним видом дубље загледати и **политичку трагедију** српског народа. Целокупно им је искуство у страдањима диктовало да из својих политичких прорачуна и размишљања **избаце потпуно и одлучно све туђинске политичке шеме** (демократску, фашистичку и комунистичку), па да потраже и нађу један политички систем који би одговарао духовним, моралним, историјским, државним и социјално – економским интересима српског народа. Дакле један потпуно **народни политички систем**, саобразан народној индивидуалности српства, далеко од свих страних калупа. Онда бисмо сви са дивљењем и захвалношћу поздравили “равногорски” конгрес.? Овако смо разочарани. **Равногорски политичари немају довољно снаге за оригиналну политичку мисао.** Они се, без преомишљања, уопчавају у англоамерички политички стил живота превиђајући или намерно пренебрежући огромну, непремостиву разлику између свестрано различитих структура српске нације и англоамериканске заједнице. Неполитичност овог геста вапије до Бога. Он се једва може примити и као политички виц или политички трик. У сваком је случају **доказ да “Равногорство” нема зрелих политичара.** И доказ да је “равногорство”, посматрано са народно – политичког становишта, потпуно **кривогорство.**

Али то на велику жалост нашу није само његова штета. То је општа народна несрећа! Морамо да подвучемо катастрофални закључак: **“Равногорци” нису добри политичари.** Да су политичари не би се потуцали од немила до недрага, тражећи политички кров над главом, не би, као сад у резолуцији, вапили за милост лондонске чивутарије, не би клали и убијали оне на које их све на братску сарадњу упућује, не би у намученој нацији стварали “брачни троугао” тј. три фронта, не би упадали, срљали од почетка свог “политичког” рада из једне грешке у другу, не би њихова одисеја лутања била и одисеја нашега народа итд. Не би им ни овај конгрес са њиховом **скроз противречном резолуцијом био потребан.** Ето то је наше друго изненађење.

ТРЕЋЕ ИЗЕНАЂЕЊЕ

Равна Гора главни сарадник партизанског комунизма

Шеста и седма тачка конгреса осуђују најоштријим речима Комунистичку странку Југославије. Обе тачке, иако у недовољној мери, увиђају сав ужас партизанског антинационалног роварења у нашој јадној, у црно завијеној домовини. По “равногорском покрету” та је партија крива:

1. – што намерава да уништи престо Карађорђевића;
2. – што узурпира народна права и прејудицира народну вољу;
3. – што се издвојила из опште народне заједнице;
4. – што је створила своју партизанску војску,
5. – што узурпира власт и заводи своју диктатуру;
6. – што изазивањем грађанског рата слаби отпорну снагу народа против окупатора;
7. – што врши насилну мобилизацију народа;
8. – што присваја себи право да мења уставни поредак Југославије;
9. – што је њена “штетна разбојничка акција на војном и политичком плану”;
10. – што се није потчинила “у ослободилачком рату општој народној дисциплини”.

Неколико наших примедба поводом овог:

1. – “Равногорском покрету” требало је неколико година да из најнепосредније близине, из близине у којој се голим оком ствари виде, запази разорну акцију комунизма. Да види сву жестину деструкције комунистичке идеологије и практике. Тек када су догађаји наметљивом грубошћу и опипљивошћу ринули као прстом у слепо око многим лажима обневиделе равногорске “демократије”, када је и последњи слепац могао руком опипати чворновиту комунистичку мочугу, тек тада се “равногорски покрет” присећа злог и опаког народног непријатеља. Требало је да комунисти превуку мало камом испод подгрла тромој и размаженој “равногорској” буржоазији, да им запраше ужирени

тур, да им отму испред носа који батак и коју плећку, да им помрсе **све** политичке рачуне и прорачуне, да их као од шале надјачају и храброшћу и пропагандом, па да онда лелекну за угроженим – националним светињама. Да је међутим, “равногорска” буржоазија, као нови подмладак старе партијске демократије, имала духа, политичког знања и чула за стварност она би поодавно видела:

да је суштина, биће и разлог постојања комунизма баш и једино у томе да у прах и пепео сруши целокупни национални поредак, све његове тековине, цео његов систем постојања, целокупно његово устројство одбране и опстанка: цркву, монархију, традицију, уставност итд.;

да је комунизму нација не само последња рупа на свирали већ једна од највећих сметњи за диктатуру пролетаријата и стварање светске наднародне и противнародне црвене сатрапије са синовима “изабраног народа”, јеврејством на челу;

да је комунизму први и најглавнији задатак да буржоазију и њен политички систем (демократију) у темељу сатре и уништи.

Још онда, давно пре рата, морала је та товна и себична демократска буржоазија да предузме све мере на свим плановима националног живота да исправи своја недела и неправде, да се одрекне партијског оргијања и пљачкања народне имовине, да истински мисли на добро и благостање народне заједнице, да јој закони земље не буду играчка, да се изнутра и споља преустроји и препороди. На тај би начин та прљава и грабљива демократија још и имала неко право и некакве могућности да на време спречи црвену комунистичку гангрену. Но она, та изеличка, зеленашка и корумпирана демократија, не само што није могла да се отресе својих тешких порока и смртних грехова, већ је све учинила да комунизам у самој земљи никне, да дубоко корене пусти и донесе своје отровне плодове. Буржоаска, себична, **партијска демократија уствари је породила комунизам**, однеговала и васпитала свог сина – зулумћара, штитила и мазила, напајала га и хранила својим неправдама. Ред је сад да јој тај син, рођен у гресима “демократије”, главу поједе. Ред је да комунистички црв који је поникао у лешини партијске демократије пождере њено тело у распадању. Такав је закон живота. Такав је и захтев погаженога морала. И све “равногорске” заповеке и нарицања дођу му као неку последњи парастос времену партијских диктатура које се никада вратити неће.

2. – Мисли ли доиста “равногорски покрет” да се одвоји, потпуно оцепи од комунизма? Мисли ли да одлучно и за навек, по цену живота, раскине ужасни спрег са Сатаном? Да устане против комунизма онако како стихија против стихије устаје? Има ли равногорска буржоазија довољно моралне и духовне снаге за дефинитиван разлаз? **За то нема никаквог изгледа. Комунизам је тако органски израстао из труле демократије** да су они: злотворни комунизам и злочиначка либерална демократија, **нераздељиво везани**. Они кроз живот иду заједно као лажа и

паралажа. Тек са потпуном смрћу “демократије” раставиће се ова два чудовишта. Сад је демократија у агонији, на издисају, па опет и у? последњим часовима, та матора грешница само кори и кара свога сина – зулумћара, **али не може без њега**. Она се, иако немоћна и потпуно оронула, ипак стално кавжи, па и бије са својим сином злотвором, али не може да се одвоји од свога чеда. Нема ту радикалног, апсолутног кидања и разлаза. **Ђаволска их нека симпатија веже: њихова заједничка колевка**. Јер је и комунизам, само у већој мери, безбожан као буржоаскодемократски либерализам. Јер је и комунизам, само у већој мери, себичан и? прождрљив. И буржују и пролетеру стомак је врховни закон и највећа вредност. Јер је и комунизам, само у већој мери, антинационалан као демократскобуржоаски либерализам: буржоа гледа само себе, пролетер само себе. Буржоа гледа да сачува опљачкано, пролетер да му опљачка пљачку (“експропријација? експропријатора”). Једно је ту духовно и крвно сродство. Једно су они исто и кад се гложе и кроз камиш љубе, убијају.

Зато сваког, ма и површног познаваоца пролетерског и буржоаског, тј, комунистичко и либерално – демократског начина мишљења изненађују равногорска проклетства комунизма. Те анатеме “равногорских” политичких невјежа морају се искључиво схватити као тренутна немоћ, као пропагандни трик или као несвест о дубокој повезаности сијамских близанаца, демократије и комунизма.

Уосталом, одмах се из саме резолуције “равногорског покрета” види да су противкомунистичке анатеме само докона спрдња. Јер равногорски конгрес само **жали** што је комунистички непослушни син напустио топло мајчино окриље буржоаске демократије, узбуђује се што је он самостално, без припита мамице, почео да арчи народну имовину, што се црвени распусник усудио да сам кући политичку кућу, што се не покорава свом родитељу. То не тврдимо ми већ “равногорци”. Ево дословних речи резолуције: “конгрес најодлучније осуђује акцију комунистичке странке Југославије **која се одвојила из опште народне заједнице...**” Да нешто партизански комунизам оличен у Хрвату “Титу” (Ј. Брозу), призна “чичу”: Дражу Михаиловића, да он нешто не жели за себе диктатуру у Југославији, да он нешто није “револуционаран”, да се он нешто покори и приклони главу буржоаским нагонима за влашћу, е онда он може и даље да постоји, даље да разједа народно тело, даље да трује душу народа. Онда би могао да се продужи дивљи брак буржоаске демократије и партизанског комунизма. Ова би свадбена идила добро дошла прератним и поратним “равногорцима” и прератним и поратним комунистима: они би свадбовали, а народ плаћао – свадбарину.

Партизански комунизам има и сувише разлога да се свему овоме смеје. Он само чека час да ту матору и неразумну баубскеру “демократију” уцмека.? Он је пре рата испод својих скривала мучки држао пендрек да њиме “захвали” у датом часу – демократији. Кад му се учинило да је тај час дошао, он је почео са лемезањем.

3. – Ко је створио партизански фронт?

Читалац ових редова очекује, можда, да ћемо одмах одговорити: “равногорски покрет” па ће одмах додати:

Све је тачно што кажете, али овде сте претерали.

Међутим наш одговор на питање: ко је створио партизански фронт, нипошто не каже да је то учинио “равногорски покрет”. Партизанска акција овога и овакога стила предвиђена је још пре рата. Трећа комунистичка интернационала годинама је исту припремала. Чим је наступио рат између Немачке и Совјета одмах је почео да функционише раније припремљени партизански механизам. Али овај партизански механизам био би очас разлупан и самим тим народ поштеђен многих несрећа. Нација би одмах лако и јасно видела да Совјети отварају ратиште на народној грбачи, да ударци совјетско – партизанског башибозлука пуцају по народној кичми, па би се брзо снашао и склонио са крваве међаве. Он би се скупио, средио, прибрао и организовао у **један јединствени национални фронт** против црвене напасти, која је окупатора присилила на оштре и страховите репресалије. Организованим отпором народа спречиле би се љуте одмазде окупатора. Народу би остале поштеђене хиљаде и хиљаде синова. Народ ту спасилачку самопомоћ није могао да изведе. Он није могао својом властитом снагом да уништи у самом заметку крвави партизански тероризам.

Ко га је у томе спречио?

Спречио га је “равногорски покрет”.

Кад се делио дан и ноћ, пшеница од кукоља, кад је народ увидео да му партизанска петокрака звезда место ослобођења доноси пропаст, народ је хтео да се брани, али он није имао снаге да се брани. Руке су му биле везане. Везао му руке “равногорски покрет”. У најодлучнијем тренутку, када је партизански коров једним потезом могао да се ишчупа, нашли су се у загрљају “равногорац” и партизан. Национална знамења сплела су се са партизанским, у партизанску револуцију ушли су и “равногорци”, “ослободилачка” акција била је једнодушна, поход “равногораца” и партизана збртимљен, “војничке операције”, заједничке. Народ се нашао у чуду. Зар је он могао одолети партизанској пакленој пропаганди кад то “равногорци” нису? Зар је он могао слутити да ће партизанско – равногорска побуна затражити од њега тако велики данак у крви кад то ни “равногорци” нису знали? Кад су “равногорцима” партизани били савезници и “ослободиоци”, другови и браћа по оружју, зашто не то исто и неуком народу?

“Равногорска” керенштина везала је народу и руке и очи. Јест, “равногорски покрет” је – керенштина. Као што је слаби, млитави, полуслободоумни, надриреволуционарни, буржоаскослободарски режим Керенскога био у Русији мост за совјетску револуцију, тако је и **наше равногорство керенштина**. Оно

својим млаким и полутанским национализмом без икакве садржине, зашећереним некаквим измагличастим и мекушним слободарством служи као претходница партизанске револуције. Оно својим опојним напитцима – фразама о уживању, неодговорности и самовољи – успављује националну свест. Оно на терену пљачком и терором **компромитује националну ствар**,? даје пример рђавог родољубља. Тако јуче, тако данас, а нарочито пред и за време стварања “Ужичке републике”. Истина, убрзо је настало отрежњивање. Дошло је и до међусобног обрачуна. Али доцкан! Црвени бацил био је већ у крви. Кривица једне оперетске, непромишљене и смешне побуне плаћена је хиљадама глава.

4. – Но то још којекако. Да је остало само на томе данку у крви, ни по јада. За оним данком дошли су и многи други. Црвени пожар, за који су “равногорци” дали на самом његовом почетку и дрва и ватре и ветра, разгорео се, разхукао и пренео на све стране. Тако се један велики део народног организма претворио у живу буктињу благодарећи “равногорском” – кривогорству: краткој памети и кратковидом “равногорском” родољубљу. “Равногорци” су и бабичили и кумовали партизанском одојчету. Сада када се то одојче разрасло у једно чудовиште које са незахвалношћу, презрењем и замакнутом секиром погледа на равногорско кумство и бабичлук, чупају “равногорци” косу и запомажу. На све њихове запевке можемо им са неопростивим укором одговорити:

1. Шта имате против партизанског устајања на Краља Петра ИИ кад сте и ви тог партизана помагали?
2. Што осуђујете црвеног узурпатора народних права у прејудикатора народне воље, кад сте га ви и најкритичнијем часу помогли?
3. Што га корите за издвајање из опште народне заједнице кад сте се у време **првог** издвајања и **сами** са њим нашли?
4. Зашто се буните што су партизани? створили своју партијску војску кад сте ви најодлучније и најефикасније ту војску у њеном стварању помагали?
5. Зар сме вас “равногорце” болети што јеврејскосовјетски најамник на нашем тлу узурпира власт и заводи своју диктатуру, кад сте ви томе “тићу” док је такорећи још у јајету био дали оба крила?
6. Што се буните против изазивача грађанског рата, против партизана, кад сте у почетној и пресудној фази тог истог грађанског рата били главни и једини његов помагач?
7. Зар смете ви приговарати партизанском насилнику што врши насилну мобилизацију кад он ништа друго не ради до што продужава посао који је први пут пред вашим очима и са вашим аминовањем извршио?

8. Како му смете пребацити присвајање права за мењање уставног поретка Југославије кад сте му ви “равногорци” били за то први мандатор?
9. Откуда вам смелости да партизанскокомунистичког паликућу осудите због његове штетне разбојничке акције на војном и политичком плану? Као да та акција и кад сте ви са њиме били у савезу није била – најштетнија и најразбојничкија?
10. По чему да ви осуђујете партизана за недисциплину кад је она по први пут на очиглед свих вас цветала и бујала?

Сада ће, ваљда, свако разумети зашто смо на самом почетку нашег “Трећег изненађења” верно у **десет** ставова избележили равногорске прекоре, замерке и осуде рада партизанског. Нисмо то учинили да би их укорили због сталних недоследности, или да им набијемо на нос како они немају моралног права да осуђују своје јучерашње савезнике. Боље је доћи до истине **некад** него **никад**. Кад је дражиновцима ипак једном пукло пред очима, ми смо очекивали од њих истинске речи покајања за некадашњу њихову сарадњу са партизанима. Како би то покајање величанствено звучало!

Како би нам свима “равногорски покрет” изгледао велик и светао у свом моралном херојизму! Како би и последњи непријатељ задрхтао пред том силом будне и истинољубиве савести! Како би се велике наде полагале у то и такво покајно “равногорство”! Нажалост, од тога нема ништа! “Равногорци” сматрају себе за неприкосновене и као сунце чисте. Због тог свог уображења и остају непокајани.? У том непокајању лежи, поред многих других слабости, највећа њихова слабост.

ЧЕТВРТО ИЗЕНАЂЕЊЕ

Бливанци

Изненађује нас необична природа напада и осуда комунистичке странке Југославије. Објективан посматрач, међутим, чуди се смелости дражиноваца да другог нападају за своје кривице. Қуди из народа, који су пажљиво размотрили резолуцију, нарочито “равногорске” осуде комунизма, веле народски: “Ругао се котао лонцу: широка му уста.” Утолико ће се пре изненадити осудама, јер се преко сто година показује ко је и шта је. Партизански комунизам не даје пребијене паре ни за Краља, ни за “народна права”, ни за “општу народну заједницу”, ни за “устав и поредак Југославије” итд. Све је то њему лук и вода. Све је то њему, шта више, насилно створени поредак за пљачку радничке класе. Све то по њему ваља што пре срушити, уништити, да би се на тим рушевинама подигла “бескласна држава” пролетаријат без Краља, са новим уставом, са својски схваћеним “народним правима”, итд. Он, комунизам, зато постоји да свесно својом политичком револуционарном вољом, својом тактиком у темељу поруши освештани народни поредак. Комунизам се овим хвали и поноси нарочито ако га “равногорци” осуђују. У њиховом црвеном штабу нема грехова за које их резолуција “равногорског, светосавског конгреса” осуђује.? Напротив, то су њихове “врлине”, врлине као услови за улазак у црвени комунистички рај. Бого мој, са каквим ли ће презрењем и циничним грохотом прочитати партизани дражиновске анатеме! Јер је све то за њих – буржоаска тлапња и нагваждање. Но то на страну! Много је важније знати, да ли су се и колико сами “равногорци” огрешили о националне светиње и начела због којих грде – комунисте.

Да видимо то на неколико примера.

“Равногорски покрет” “најодлучније протестује” што комунистичка партија чини, “безуспешан покушај узурпирања народних права и прејудицирања народне воље”.

Добро! Ко је и шта је “**равногорски покрет**”? Када је поникао “**равногорски покрет**”?

“Равногорски покрет” поникао је за време рата. Нико живи и никад у Југославији није ни чуо, камо ли што ближе знао о некаквом – “равногорском покрету”. “Равногорски покрет” никао је као печурке у нашим брдима и планинама, склопљен је на брзу руку од незнатних бродоломних снага наше војске и по које старе партијске олупине. Он не представља и не оличава ниједну стару политичку партију и ниједан покрет. Изузима се “газда Живко” који је водио социјалистичку странку. Сви су остали претежно **политички** скоројевићи или **политички** бескућници. Сам вођ “равногорског покрета”, Дража Михаиловић, потпуно је, као политичка личност и челник “равногорског покрета”, нов човек. И њега је, као и цео “равногорски покрет”, избацио на површину наш бродолом. Истина “равногорски покрет” тврди да је он једини легитимни и аутентични представник “југословенских демократских народа”, али која странка у свету није за себе то исто тврдила? И сам конгрес “равногорског покрета” сведочи својом првином да је покрет послератна роба, чедо наше анархије, странка – падобранац, покретсамозванац.

“Равногорски покрет” је потпуна политичка новина, покрет без традиција. Просто речено, тиква без корена. Ето тај и такав покрет, који је на брзу руку, хитро у лету, појахао народну кобилу уображава да једино он не узурпира народна права и једино он не прејудицира народну вољу. Ето та послератна печурка, тај лишај на посеченом народном стаблу, тај **равногорски** покрет (поникао тек на Равној Гори!) сматра себе за сувереног представника народа и државе. Каква бесмислица! Какво уображење! Каква узурпација! Ми не знамо ни за једну правну, политичку и моралну логику из које би “равногорски покрет” извукао ма и један **објективни** разлог за оправдање својих неразумљивих претензија. Зато сви његови закључци и постулати имају мање вредности од устава Лажног Цара Шћепана Малог. Своју сувереност црпе “равногорски покрет” из својих жеља и уобразиље. Али машта појединаца или група не може бити – закон и уставни поредак једног народа. Сматрамо да можемо и морамо извести неизбежан закључак:

Јесте, комунистичка партија је чиста узурпација народних права и прејудикација народне воље, али је исто то и у истој мери и – “равногорски покрет”. “Ругао се котао лонцу: широка му уста”.

“Равногорски покрет” осуђује даље партизанскокомунистичко вођство што је створило своју партијску војску. На страну што равногорци појма немају да је комунистичка странка суштином својом једна парамилитарна терористичка организација и као таква војска светске комунистичке револуције још у доба мира. На страну што равногорска буржоаска господа немају појма да је комунистичка партијска војска саставни део совјетске војске и да, логиком и природом свог постојања, **мора чинити што чини**. Али се чудимо “равногорском” прекору, јер је и равногорски покрет створио своју – партијску војску. То свакако није југословенска војска. Југославија је сада само једна идеја. То је једним бесмисленим, противуставним и противзаконским превратом и једним срамним ратом и још срамнијом капитулацијом срушена зграда. За то није крива ни југословенска војска, ни југословенски народ. Криве су партије и послератни режими, који су у ствари били само реприза старопартијског инацијања. Криви су претци и родноначелници “равногорског покрета”, који је покушао да се оживи стародемократска лешина, који је – “исто то, само мало друкчије”.

Многе врсне војнике југословенске војске гризе срамота пораза. Гризе их туђ грех. “Равногорски покрет” користи и злоупотребљава то племенито осећање стида: од њих је “равногорство” створило, добрим делом, своју партијску војску. Југословенска војска као правни, државни и реални појам једва да постоји. Постоје њени непознати отпаци који су сада нажалост партијска милиција “равногорског покрета”. Јер, као што је смешно тврдити да је послератна равногорскопартијска креација – југословенски народ, тако и толико је смешно мислити и тврдити да је дражиновска војска – југословенска војска. Дражиновска војска јесте партијски војнички орган “равногорског покрета”: **партијска војска**. Једна шака политичких скоројевића зауздала је и осамарила те остатке југословенске војске и ставила их у своју службу. И зато опет и можемо и морамо извести неизбежни закључак:

Јесте, комунистичка партија греши што из здравог народног елемента гради своју партијску војску, али је исто толика ако не већа грешка “равногорског покрета” што је створио – своју партијску војску. “Ругао се котао лонцу, широка му уста”.

Даље протестује “равногорски покрет” против комунистичке партије Југославије:

- а) што врши насилну мобилизацију;
- б) што заводи своју диктатуру;
- в) што изазива грађански рат и тако слаби отпорну снагу народа против окупатора;
- г) што јој је “штетна разбојничка акција на војном и политичком плану”.

(Доста да наведемо ово).

Наравно, све је ово тачно и исправно. И вредно сваке осуде. Али да не ради “Равногорски покрет” исто то и да, према томе, није за исту осуду?

Да видимо.

Ад а). И “Равногорски покрет” као и партизани врши насилну мобилизацију. Зар је не врши? Цео народ то зна. Ваљда нема једног у хиљаду у граду и селу који добровољно и радосно одлази “равногорцима”. Што је ужасно, дражиновци не презају ни од каквог насиља и злочина приликом своје мобилизације. Примењују се притом сви облици терора, од батина до клања. Равногорски тероризам ни по чему се не разликује од партизанског тероризма. Он је чак и љући и страшнији уколико су партизани на нашој територији прибегли демагошкој измени своје тактике. Читави крајеви наше земље где дражиновци владају огњем и? мачем, просто чезну за партизанима. Они претпостављају комунистички терор? “равногорском” терору. “Равногорска” керенштина и на овај начин утире пут комунизму. “Равногорски покрет” одавно се не бори против окупатора, али се бори на најсвирепији начин против свог народа. Српски народ назива дражиновце српским јаничарима. Дражиновци су страх и трепет овој? у црно завијеној земљи. На тај страх и трепет српски народ одговара мржњом. Утолико дубљом и неодмеренијом, уколико је терор отворенији и ужаснији.

Не зове српски народ “равногорце” само српским јаничарима, већ и српским изелицама. Већ неколико година ждери и пију равногорска господа, а ништа народу не привређују. Народ не трпи у економском погледу само немачку окупацију, већ и равногорску окупацију. Али не једу “равногорци” народну храну:

лук и проју, већ бирају. Вели народ да нерадо једу чак и кувана јела. Омиљена су им јела: печење и погача, пршута и гибаница. Зато их народ назива гибаничарима. Сигурно је тешко и претешко народу напоити и нахранити равногорску ордију. Тако “равногорски покрет” двогубо економски исцрпљује наш народ: **отима му радну снагу и отима хлеб**. То би наш народ и у време мира једва издржао, а камоли данас. Народном огорчењу противу “равногораца” нема краја. Да не напомињемо да дражиновци узимају од народа бедна следовања у дувану и шећеру, а да га грдним новчаним харачем обременују. Не врши се, дакле, само мобилизација у људству, већ и “мобилизација” у природи. Разлика је између партизана и равногораца у овоме погледу што партизани насилну мобилизацију и сва друга насиља чине у име совјетске републике, а равногорци у име – “демократије”.? Народу су зато подједнако мрски и неподношљиви, јер је плод њихов исти.

Ад б). Зар то брутално насиље и поступање са народом као са марвом није диктатура? Права правцата, крвава и немилосрдна диктатура! У диктатурама постоји притисак на грађанина, ускраћене су му такозване грађанске слободе, ускраћено право јавне речи и јавног мишљења, али су му бар загарантоване својина и егзистенција. **Равногорска диктатура не преза ни пред чиме: она ничим и ништа не гарантује**. Напротив, она по самовољи и обести шиша све што докопа подједнако на свом крвавом чешљу насиља. Да је то бар диктатура једнога деспота, једнога владара или било кога појединца. Рецимо диктатура просвећеног апсолутизма. Не, ово је диктатура “равногорске” демократије, “равногорске” гомиле. А то ће рећи, овде немамо деспотизам једне јединке, рецимо Драже Михаиловића, већ деспотизам стотину његових вазала, његових “бригадира”. Сваки је од њих цар и господар у своме крају. Сваки жари и пали према свом ћефу. Сваки од њих слуша само своју главу и своје прохтеве. “Равногорска” диктатура није једновлашће, већ стовлашће. Сви мали и бесни диктатори носе додуше једну “равногорску” капу, али сваки влада по свом нахођењу. Рецимо сто бригада, ето ти сто малих дахија.

Добар део тих малих дахија и њихових дахилука добијају све више изглед хајдучија. Ти хајдуци већ данас никога не зарезују. “Нек Чича (Дража) прича!” – одамхују они презриво и иду даље за својим пустахијским жељама. Сутра дан да сване и гране слобода, сутра да се врати земља потпуно нормалном животу, раду и реду, бар половина “равногораца” остаће и даље под заштитом шуме и своје зулумћарске пушке. Усладио се њима хлеб без мотике. Боље рећи, **печење** без мотике. Усладило им се неодговорно господство и власт. Ко ће од њих, од тих већ сад основних “бригадира” да се врати своме послу: мотици, чекићу, игли или канцеларијском перу? Слађе им је сад јести хлеб у зноју лица туђег него свог.? То им се толико усладило да ће се мучно од своје слатке навике одвићи. Дао Бог да се преваримо, али ми слутимо да ће се и после свршетка ове наше несреће из многог “равногорског” тића испилити Бабејићи и Глигоријевићи. Живи били па видели!

Закључак: Доле комунистичка диктатура, живела “равногорска” диктатура!

Ад в). Осуђују равнгорци своје раније савезнике, партизане, што изазивају грађански рат. Имају право. Понеки грађански рат је тежи и крвавији од државног рата. Наш је рат трајао неколико дана и? прошао је без жртава. Али нас је тај рат увео у грађански рат који нас досада стаје преко милион жртава. Страшно је што се ми и данас налазимо у убиственом грађанском рату. Још трагичније што ће тај рат још дуго трајати и многе и многе српске главе одрубити. Партизанска револуција главни је кривац за тај грађански рат. Али је не мањи кривац дражиновски “равнгорски покрет”. Нећемо овде понављати тврдњу? да су равнгорци бабичили и кумовали партизанском грађанском рату. Њихов удео у томе довољно је осветљен. Утолико пре и више морамо подвући чињеницу да су за све немире и крвопролића на простору где не бесни партизанска куга, нарочито у простиру Србије, криви искључиво “равнгорци”. Они су ти који уносе немир у душе и домове српског народа. Они су ти који кољу и пале. Они су ти који дочекују из бусија и заседа. Они су ти због којих се земља у збег претворила. Они су ти због којих хиљаде српских живота страда по логорима. Они су ти због којих српски сељаци пуне логоре заробљеничке. Због њихових усијаних глава повећава се српско гробље. Због њиховог нерасудног “вођења политике” умножавају се црне шамије.

Зар није тако? Ко би то могао порећи? Ко би нас у лаж утерао?

Ниједна длака са главе српског народа не би фалила да није “равнгорских”? авантуриста. “Равнгорство” мора хтело не хтело, самим својим постојањем да буде квасац грађанског рата. Јер те стотине наоружаних нерадника морају од нечега да живе, морају на окупу неким запаљивим идејама да се држе и морају с врмена на време да се “запосле”. Све то угони их у грађански рат. Они су, хтели не хтели, квасац братоубилачког грађанског рата.

Целом је народу јасно као дан да Дражин “равнгорски покрет” ништа и не може и не предузима против окупатора. Где то “равнгорци” потукоше Немце? Где им је фронт против окупатора? Колико су то они окупаторових дивизија везали? По чему “равнгорци” представљају опасност окупатору? Шта уопште они значе као војна сила? Српски народ се пита: Шта хоће ти дражиновци?

Али док окупатор поред “равнгорске војске” мрно спава, та “војска” кида живо тело српског народа. Она провокаторски и клеветнички наступа против свих напора да се у земљи одржи поредак , који је једини пут и начин да се егзистенција српскога народа у овој крвавој бури сачува. Она ослонце тога поретка и оружјем напада и тако ствара истински грађански у правом значењу речи **братоубилачки рат**. На тај начин не само што води међусобном истребљењу народа, већ непрекидно пружа разлога и могућности окупатору да својом челичном нагајком шиба тело српског народа.

Зар тиме “равногорци” не раде баш оно за шта партизане осуђују? Зар нису “равногорци” криви за грађански рат у Србији? Зар они тим и таквим својим непромишљеним радом не “слабе отпорну снагу народа против окупатора?”

Ад г). После свега изложенога ваља се питати: Чиме и како војна и политичка акција “равногораца” користи народу српском?

Ми смо са свећом у руци усред белог дана тражили и тражили тога надахнутога човека који би нам могао указати на једну корист од “равногорског покрета”. Нисмо га нашли. Нити се може наћи. Дудњаве и изанђале фразе равногорских новина, огласа, прогласа и летака само су бедни застори празнине и голотиње “равногорства”, клевет “равногорске” воденице без брашна.? Чак ни “светосавски конгрес” у својој напиреној резолуцији није нашао засходно да укаже на једно једино добро “равногорског покрета” које је он учинио српском народу. Место да се прикаже раскошни биланс трогодишњег рада, **резолуција** на типично “демократски” начин прича бајке о будућности српскога народа, гуди о срећној сутрашњици, развија некакв “општенародни програм”, демагошки ћаска о некаквом “судбинском повезивању свих снага” да “сложно и братски учине отпор непријатељу”, уздише за “Атлантском повељом”, и томе слично. Резолуција је један најобичнији пропагандни летак. И ништа више. Шта би она уосталом и могла да нам каже о позитивном раду “равногораца” за српски народ? Ама баш ништа!

Какве користи имају савезници од равногораца? Плаћали су их, нарочито Енглези, тешким сувим златом. “Равногорци” су наполеоне збирали, али свој превасходни тур чували. Чак су, опет због пара и превасходнога тура, и са силама осовине савезе и примирје склапали.

Да ли су се усудили бар да заштите кукавно српство ван Србије од усташког и партизанског тероризма? Вапај проливане српске крви нису ни чули “равногорци”. Нису се ни усудили да оду на крваво поприште босанско, херцеговачко, далматинско. Да тамо мегдан деле, да тамо животе дају за част и опстанак српског народа. Вапила су за њима крвава српска ограшја. Али како ће “равногорска” буржоазија тамо, пут славе и бесмртности, кренути кад тамо нема – батака и гибаница.? Кад ваља руке и засукати и окрвавити. Кад ваља и своју русу главу за спас нације изгубити? Зато ће се они лепо и елегантно, не кршећи стару традицију салонског витештва, заштићени споразумом са окупатором, скупити и све своје свете дужности и обавезе лепо и књижено написати. Боље им је проливати мастило него крв. Боље им је грајати него пушком гађати. Боље им је зборити него се против усташа и партизана борити.

Дали су народу ма чим помогли? Видели смо да нису.

Никаква добра донели а зла многа учинили.

Ето тако сви равногорски приговори њиховом партизанском сабрату, ортаку и савезнику погађају баш “равногорце”. Што се руга котао лонцу да су му широка уста? Што се равногорци окомљују на партизанске грехове кад њихови нису мањи. Али је њима тешко признати грехе и огрешења тешка о нацију, ма да би то био једини пут и начин да једном увиде излишност и штетност свога рада и да се једном за увек окану свога ћорава посла. Овако се цео народ пита: “Што се та Равна Гора тресе, а ни миш се не рађа?”? Овако се народ пита: “Шта хоће ове незнане делије? Узеше ми и црно испод ноката да ме у црно завију.” Узалуд се народ пита. Одговора нема, нити ће га бити. Смешно је од слепца тражити очи.

“Равногорски покрет” – народна дангуба и народна несрећа.

ПЕТО ИЗМЕНАЂЕЊЕ

Највећа заблуда

“Равногорски покрет” је једна скроз паразитска организација.

Шта је паразит? Паразитима називамо сва она жива бића која живе од туђег тела. Крпељ је паразит. Он сише живу снагу овце или кога другог живинчета. Маховина је паразит, као и крпељ. Само што она наседа на стабла дрвета, одакле сиса сокове за себе. Вашка је паразит: живи од крви човекове. Исто то тако стеница. Зеленаш је паразит: он сише труд и снагу ближњега. Крпељ, маховина, вашка и зеленаши имају само стомак а руке не. Они ждери, а нераде. Ето такав је и “равногорски покрет: један велики стомак без руку. **Један велики паразит на телу народном.** Зато га народ просто, својим народним језиком зове **џаболебић, џабојед.** Он за бан бадава једе народну муку, замуку. Али овај “равногорски” паразит сише као пијавица све што докопа. Сисао је Енглеску док Енглеска није увидела да су “равногорци” не само језиком, већ и трбухом за “демократију”, то јест за демократски, ленштински живот, па га је, грубо како само Енглеска уме – шутнула. Енглеска је хтела једног ваљаног и предузимљивог плаћеника, а не плаћеника – паразита. Онда је “равногорски покрет” пустио своје сисаљке у посније месо: задовољио са талијанским лирама и месечним оброцима за свакога “равногорца”. Кад се и то солило измакло, почео је да се паразитски врпољи и умиљава око окупатора у Србији. Истина, за малу цену. Али паразитско гесло је увек: “Дај шта даш“! За малу цену, за нешто пушчаног праха којим ће се моћи у страху и терору одржати србијанска раја. Србијанска раја, чију је крв изабрао “равногорски” покрет за свој даљи опстанак. Мењао је тако “равногорски” паразит своје господаре и гостопримце, док се није, задржао код – својих. “Куд ће чума до у

свој род”. Не знамо докле ће трајати и где ће се завршити ово паразитско лутање. **Знамо сигурно да се његова природа изменити неће.** Крпељ кожу туђу мења, али своју ћуд и свој стомак никако.

Овом паразитском нагону одговарала је једна “равногорска” паразитска мисао, “идеологија”. Та мисао није презала од лажи, дволичности и противречности. Једна од тих лажи “равногорских ослободиоца” јесте “скори” долазак Енглеза у нашу земљу. Болна је ствар да та лаж није била заснована само на непознавању светске политике и војничке ситуације, већ је она свесно и упорно одржавана и протурана. Та лаж је у основи била један паразитски мамац и паразитска мамипара за наш народ. Једна од дволичности “равногораца” јесте борба против Недића, прљава и нечиста борба једног облапорног паразита. Дражиновци су Недића и цео његов пожртвовани рад на спасењу народа називали и данас називају плаћеништвом, издајништвом и петоколонаштвом. И то баш они, који су, пркосно и обесно, звецкали енглеским златом. И то баш они који целокупним својим радом од аз до ижице врше издају народних животних интереса. И то баш они који могу да послуже као савршени пример и образац свега онога што се назива петоколонаштвом. И то баш они који су, баш када су највише код народа нападали Недића због петоколонаштва, сами закључили споразум са Немцима. Више овде о лажима и дволичностима “равногорским” не говоримо. Задржавамо се на једној од оваквих противречности “равногораца”, која је, сем тога, и страшна лаж и страшна дволичност.

Видели смо како громко и громопуцателно треште анатеме “равногораца” против партизана. Изгледа да је међу њима крв и нож. Знамо шта комунисти мисле о? дражиновцима. Дељу они за њих ражањ и оштре нож већ сто година. Уверени су они да ће једном глупим буржоаским овном омастити брке. Претпостављамо да и дражиновштина колико – толико озбиљно мисли са својом срдњом.? Постоје многи разлози да се “равногорци” љуте. Један је разлог што се равногорска роба на лондонско – њујоршкој пијаци, и проед велике понуде одовуда, уопште више не тражи. Иако “равногорци” ратују против партизана искључиво фразама, верујемо ипак да и у души немају много места за своју – политичку конкуренцију. Елем, дражиновци, или како их народ скраћеније зове “тражиновци”, озбиљно фркћу на партизанске зликовце.

Али нуто чуда! Равногорци ипак изражавају “пуно уверење” да ће, поред? Америке, Велике Британије, и **Совјетски Савез** добити овај рат. Равногорске дангубе и цабоједи – опростите: “целокупан народ Југославије” – остаће и Совјетском савезу веран и бориће се и са њим “до победе демократије”. Велику наду – само наду! – полажу због тога равногорски готовани у Атланску повељу.

По дражиновској политичкој “мудрости” једно је партизански комунизам, а друго – совјетски комунизам. Једне циљеве имају, по дражиновском “високом” политичком васпитању, партизани у нашој земљи, а друге – партизани у Совјетији. Ови овде партизани, тако размишљају “равногорци”, боре се против Краља, нације

и цркве, а бољшевици за Цара, Русију и православље. Ови овде партизани боре се против приватне својине и грађанског поретка, а они тамо у бољшевичкој сатрапији, за повраћај старог буржујског славља. Ово су вуци, оно су – јагањци. **Ови и они**, “југословенски” партизани и совјетски партизани, не боре се, по равнаторском плиткоумљу за заједнички идеал, немају заједничку идеју, не носи их један исти дух. За равнаторску празноглаву политику ови и они комунисти не чине једну јединствену, недељиву политичку, војничку и моралну заједницу, нису једне горе лист, нису једно и исто, свуда и свакад. Овдашњи југословенски бољшевизам јесте, по њима, против демократије, против капитализма, против буржоаске владавине, али онај прави и изворни бољшевизам, е, он је за демократију, за капитализам, за буржоазију. Овај црвени враг овде прави је ђаво, а онај црвени враг тамо јесте само једна чулна обмана, привиђење. Стаљин и Совјети су једнодушно за – Дражу и његове равнаторце, они су одушевљени њиховом идеологијом, они су потпуно за стару, партијску и краљевску Југославију. Само Тито није. Стога ови равнаторски политички убожјаци и вичу: Живео Совјетски Савез, доле крвава Брозова република! Живео Стаљин, доле Тито, издајица совјетске ствари на Балкану. Живела совјетска демократија, доле партизанска диктатура. То што је Тито маршал, а Чича Дража један обичан ислужени каплар, то је само неспоразум. То што златна лондонска полуга одлази у руке Тита, а “равнаторци” морају да пљачкају одрпане и знојаве новчанице свога народа, и то је неспоразум. То што Черчил глади и мази Тита, а презриво “енглески” пљуцка на “Чичу”, и то је неспоразум. Неспоразум и ситница! Ако победи Совјетски Савез неће он, по кривогорској логици југословенску совјетску републику, већ – краљевину Југославију. Неће он онда ни да? чује за комунистичку партију и Тита, већ ће умолити Дражу и “равнаторски покрет” да преузму власт у земљи и да на начелима своје “равнаторске” демократије среде земљу. Па да онда пошљу своје генијалне емисаре у Совјетску Унију, да и њу по демократском пелцеру устроје. Велики су чак изгледи да Стаљин уступи место црвеног властодршца “Чичи” Дражи, а Молотов “газда Живку” који је много “задужио” Комунистичку партију Југославије.

Ето такву бесмислицу и тако недотупавну противречност заступа конгрес “равнаторског покрета”. Ето такве политичке пезевенлуке усуђује се “равнаторство” да изнесе пред јавност српскога народа. Ваљда мисли да је томе народу сврака мозак попила, па ће у шупљој глави свака будалаштина као жежено злато звечати.

Но што незна “висока равнаторска политика”, то зна наш народ.

Он зна да ће му Совјетски Савез место Краља донети – Јосипа Броза, место Недића – Мошу Пијада, место других великих синова чопор крвождене чивутарије.

Зна наш народ за сва злодела и злочине партизанске. Али он зна да је то само претходница демонског совјетског бољшевизма. Зна он да са овим правим бољшевичким совјетима “јаком иду Мара и сватови”.

Зна да ће му тек онај прави Совјетски Савез разорити цркве и олтаре, побити свештенопастире, раскопати домаћинства, претворити цео народ у колхозску рају.

Јосип Броз и остала његова партизанска крвопија јесу велико зло. Али наш народ зна да од тога зла постоји и горе, а то је оно велико, совјетско зло, које је ово мало породило.

Још народ наш зна што “равногорска” господа не зна.

Зна он да ће, ако им се пружи прилика, мали партизански “брововчићи” под заштитом тенкова, бајонета и црвене кнуте великих партизана “стаљиноваца”, направити од коже равногорског “централног националног комитета” неколико пари партизанских опанака, да ће од равногорских бригада кувати сапун за партизански доњи веш, да ће се за све учињене “услуге” Титовим партизанима одужити својим захвалним метком у потиљак. Дај Боже да, ако Совјетски Савез дође, не буде дражиновска Равна Гора још крвавија Винаца за – равногорце.

Тако је писано у партизанском ћитабу за равногорце, па били ови за партизане или **против** партизана.

И место да резолуција каже: “Сачувај нас, Боже, велике совјетске секире, а ми ћемо се, уједињени сви у један и? једнодушан национални фронт, са црвеним узурпатором Титом лако обрачунати”, она обрнуто ради. Место да каже: “Ако црвена армија бане у нашу земљу, нема ни нама ни народу лека” она **метанише пред великим џелатом и жели му победу**. Али, ето, рђави равногорски политичари стално прежу јарам у волове место волове у јарам. А то нас и изненађује.

ШЕСТО ИЗЕНАЂЕЊЕ

Сан и јава

“Равногорски покрет” полази од ове претпоставке: Енглеска ће сигурно победити. “Равногорци” завршују свако своје сапето и скучено размишљање: Енглеска ће победити. Но потајна и главна им је мисао: са Енглеском побеђујемо и ми

“равногорци”. Ми: Мољевић, Васић, Топаловић, Мулалић, Јојић. Енглеска је чамац? наше славе и будуће владавине. Ми мислимо да тај сан о будућој свевлади “равногорских” авануриста мути сваку њихову трезвену мисао и затвара им очи пред сваком стварношћу. Све вртоглавице у “равногорском покрету” долазе од опојних вртоглавица у главама самога равногорског вођства. За сан своје величине, за политичку сујету и грандоманију своју они су кадри да учине – све. Само да останемо ми макар – пропао свет, резонују они. Пред тим усијаним визијама будућег сјаја занемарује се и сам – народ. Што је најжалосније, изгледа да су ти омамљиви снови у толикој мери потиснули и избрисали стварност да нема силе која би их из пијаног славољубља повратила. Ми “равногорско” вођство не коримо због тога славољубља. Познајемо закон људске природе: сваки жели да ужива плодове свога рада. А самог рада нема без унутрашњих покретача. Ми том вођству замерамо што једном не увиди да је са њиховим сновима о величини већ сада свршено. Идеја коју они носе, политичка концепција за коју се они залажу, идеал који они бране и за који снове своје везују неповратно су изгубљени. И то већ сад изгубљени.

Ево доказа:

Енглеска је звезда већ сад потамнела. Енглеска империја већ сад? не постоји. Једина земља која је неповратно изгубила своју некадашњу моћ и царство јесте – Енглеска. Уколико се рат ближи крају, утолико се приближује крај великобританске империје. Ово стоји без обзира да ли ће Немачка рат изгубити или неће. Ако га не изгуби, тосамо може бити на рачун Енглеске. Ако га изгуби, добиће га Совјети и Америка. Америка ће за своје ратне инвестиције и друга залагања узети као накнаду енглески посед. Неће га ваљда узети од Немачке која га – нема. Велику енглеску империју замениће – америчка империја. Енглези су тога још сад у толикој мери свесни да се од страха коче.

Највећи доказ потпуне ослабљености и раздробљености енглеског империјалног колоса не састоји се у факту да већ сада Америка влада и политички и војнички и духовно енглеским доминионима, већ у крајњој политичкој сервилности Енглеске према Совјетској Унији. Пораст, и то нагли пораст политичког и војничког престижа Совјетске Уније на берзи савезничкој условљени су падом Енглеске. Овај пораст совјетске снаге условљен је опадањем енглеске снаге. Мит о теразијама равнотеже у Европи, које Енглеска држи у својим рукама, данас је виц са великом брадом. Или пак бајка за “равногорску” политичку дечурлију. Енглеска не само што не може да одржи европску равнотежу, неки европски паралелограм сила у своју корист, већ она ни саму себе не држи у – равнотежи.

Амерички разбуктали империјализам нити хоће нити више може да одржи Енглеску у старој слави. Енглеска је прва на путу америчком империјализму. Тај империјализам гази већ данас Енглеску као црва. Тога је Енглеска свесна! Империјалистичка чизма Америке враћа јој свест о неповратном паду. Док се

америчка чељуст склопила око Енглеске, дотле Америка мирне душе, са задовољством и најозбиљнијим прорачуном гледа и помаже уздизање и јачање Совјетског савеза. Јер јој она, просто, не стоји на путу, а може јој бити zgodан и захвалан сарадник у обрачуну са Јапаном.

Има онда ствари које су ближе схватању од далеке и велике политичке игре на светској позорници. Qуди већ више не могу да владају стихијама рата, оне су у толикој мери захуктане да им расплет и крајње стишавање ограничени људски ум не може сагледати, а још мање управљати, дириговати. Најмање то данас, у стању у каквом је, може учинити Енглеска. Морамо онда радити са претпоставкама. Смемо претпоставити да је источни фронт, крваво поприште хрвања Немачке и Совјетског Савеза од централног, одлучујућег значаја по исход рата. Овде су могуће две претпоставке: или да победи Немачка, или Совјетска Унија. Но бришимо одмах могућност немачке победе. Утолико пре што је одмах јасна судбина Енглеске. Самим тим и судбина дражиновског мита о Енглеској. Рецимо и претпоставимо да Совјетска Унија потуче највећу континенталну војну силу на свету – Немачку.

Ко је онда добио рат? Совјетска Унија, а не Енглеска. Тек га је онда Енглеска –изгубила. Како онда стоји са тврдњом равнатораца о победи Енглеске? Управо, боље је питати: како онда стоји са кожом “равногорског покрета”.

Може се, одмах, приговорити са равнаторске стране и са стране “равнаторствујућих” да ће се онда енглеска армија обрачунати са Совјетима. Каква крвава заблуда! Зар ће победоносну совјетску многомилионску армију, армију која је потукла највећу континенталну немачку војску, задржати енглеска војна сила? Зар ће једна малобројна, неискусна, неопробана, добрим делом болшевизирана војска моћи да се супротстави црвеној бујици?? И то бујици којој ће се придружити европски ураган црвене револуције, који је сам собом својом стихијском жестином способан да сможди? енглеску војску? **Кад** ће и како ће Енглеска, а нарочито Америка моћи на европском континенту после слома немачке армаде остварити већу и модерније опремљену војску него што је Немачка? Војску која ће се бујичавом и потопном валу црвене плиме одупрети? Ми који смо поставили “равнаторцима” ова питања имамо и одговор. Он кратко и јасно гласи: **у случају војничког пораза Немачке победа Совјета у Европи је апсолутна, тотална.** Но ваља чути одговор “равнатораца” – одговор оних који оваква питања никада нису могли ни поставити. Сметао им је у томе њихов сан о слави и величини кад победи Енглеска. Али, ето, ми их из тога сна будимо. Није нам, наравно, жао њиховог уображења, но поступака проистеклих из тих снова који су судбоносни по српски народ.

Но још један приговор нашем тврђењу. Може нам се приговорити да ће Енглеска у толикој мери исцрпети обе стране, Немачку и Совјетију, да ће их као два балдисала петла у датом часу поклати. Ми **после свега изложенога** немамо воље на ово да одговарамо. Беспредметно је ово и порицати. Из простог разлога

што овакво тврђење потиче из срца, што оно као такво спада у мистику жеља, што је ово једна врста чудног заноса који у Енглеској види моћ? Бога. Али се и ту може, ипак, за оне које та мистика није потпуно узела под своје, одговорити: и Немачка и Совјетски Савез у толикој су мери самостални, у толикој мери виде и провиде ту могућност и у толикој мери су ван тих “енглеских теразија”, да је енглески сан о томе чуду раван – “равногорском”. Енглеска није, нити је икад била на трону Божијем, на трону апсолутне свемоћи. Па чак и Бог допушта у историји игру слободних снага човекових, које су увек нешто непредвидљиво и непрорачунато. Чак ни теразије Божје нису “енглеске теразије”, нису онакве каквим их замишљају “равногорска” политичка затуцаност у Енглеску.

Али хајде сада да претпоставимо немогуће. Претпоставимо да ће се рат одвијати по “равногорској” развигори. Ето, Енглеска добила рат. Поражени су и Немачка и Совјетска Унија. Збило се, дакле, оно што се по “равногорском” англофилском фатализму морало догодити. Овим се, одмах, отвара низ питања, из кога ћемо само нека поставити.

Ако се победа Енглеске онако неминовно рађа као што сунце исходи, што сте се “равногорци” у овој тамној, најтамнијој ноћи српске историје као вешци узмували? Што не пустите свој народ да на миру и чврстом узглављу отпочине од крвавих рана и умора до зоре слободе? Зашто му у том тако насушном починку уморно тело газите, крваво стечени мал односите? Зашто користите ту тмушу да га ножевима убадате и родне њиве са пашњацима газите? Како можете помирити такво “родољубље” са вашом вером у неминовну победу Енглеске? Зар хоћете да први зраци нашега Бога Фебуса, ваше Енглеске, обасјају ране и недела ваша према вашем народу? Ако победа Енглеске долази онако неизбежно као што се земља око сунца окреће, зашто као вампири узнемиравате домовину своју?? Зар не би било боље да и сами отпочинете и отпочинком својим најсветију дужност према народу учините? Зар не би то био императив и логике и етике, и памети и срца, који проистиче из нашег апсолутног убеђења да ће Енглеска победити? Зар, уосталом, и досад све огромне и ненакнадиве жртве за победу Енглеске нису са нашег становишта потпуно бесмислене и? излишне? Ко би жртвовао нокат један за оно што ће се силом прилика, као по закону природе, догодити? Зар баш ваш став, ваша нерасудна политика немира и узнемирености није највећи доказ против вас, против ваше вере у неизбежну победу Енглеске, а највећи доказ за нашу тезу да ће Енглеска изгубити?

Мислите о овоме, “равногорци”!

Постављамо даље питања:

Ако Енглеска победи, дражиновци, да ли је самим тим српски народ победио?? Хоће ли велики и величанствени победник водити рачуна о потребама тако малог народа као што је наш? Е да ли је било и једне империје која се руководила сентименталним обзирима према слабијима? Зар није у бићу империје

да слабијима влада? Како би друкчије постала, а како опстала империја? Зар вас, јадна равногорска браћо, баш историја Енглеске другом нечем не поучава? Зар њој нису мали народи само комађе мяса које је секла како је хтела у кројењу својих интереса? Зар није само један живи од жене рођени отишао на крст најмање браће ради? Зар империје не постају распињањем на крст праведника? Христа је могла распети само једна империја. Зар ви не мешате морал са политиком, жеље са стварношћу?

Даље:

Ако Енглеска победи и буду јој диктовали интереси да васпостави политички домовину нашу, хоћете ли баш ви бити мандатори њене воље? Зар вас непобедоносна Енглеска није простачки ринула? Шта би тек са вама учинила победоносна Енглеска? Зар се не би она прво вас ослободила као изанђалих и непотребних инструмената? Зар велике империје не знају вештину мењања тактике и људи у времену рата и у времену мира? Зар људи – појединци, као и мали народи, нису у њеним рукама карте које она меша како хоће и њима игра како хоће?

Размислите о овоме, равногорци!

Размислите, а нама дозволите да се чудимо!

СЕДМО ИЗНЕНАЂЕЊЕ

Ликвидација Драже Михаиловића

Резолуција “равногорског покрета”, у целости својој не доноси ништа ново. Она је као таква препис општих места старих партија, наклапања и прижељкивања. На прекретници судбине света, на највишем историјском гребену који напола ломи и нашу судбину и неминовно тражи целокупну и радикалну преорјентацију и човека и народа, “равногорски покрет” враћа се, свим у свему, недавној политичкој прошлости и свим њеним немогућностима. Враћа се свему ономе што је неизбежно довело до слома свих вечних основа нашег народа и државе. Враћањем **најгорем и најмрачнијем** периоду наше историје, партијској безглавости и распикућству, “равногорски покрет” **се претставља као носилац реакције**. Он је суштином својом реприза предратне политичке комедије, која је, упорношћу своје клике, морала, попут сваког претераног заошијања **комичнога**, да изроди – трагедију. Пре свега трагедију Југославије.

Лепа је и сјајна, уистину, била Југославија, дивна као могућност, као блистави изглед, једна од најцветнијих земаља у Европи. Чак у свету. Све је услове имала Југославија да се разрасте у моћну и напредну политичку, националну, културну и економску заједницу. Њено богатство природе, велика етничка уједињеност, изванредна геополитичка структура њена, свежина и разноврсна обдареност њених племена били су услов и залога њене садашњости и будућности. Југославија је плодна историјска синтеза разгранатог и исцепаног историјског тока троплеменог народа. Као да ју је Бог хтео.? Као да ју је он дао нама на дар за дуговековне жртве, страдања и падања.

Такву Југославију, такву велику стварност и још већу могућност требало је неговати, чувати, обделавати, бригом над њом као над капи воде на длану бдети. Југославија је била нежан, млад и сложен историскодржавни организам, те је као такав изискивао ретко велику бригу. Југославија је тражила повезивање и збирање свих снага земље, сливање и последњих атома енергије, умешности, вештине и добре воље да би се очувала. Величанствену палату југословенску морао је да зида цео народ под вођством најумнијих и најхрабријих. Југославија је, изнад свега, изискивала жртву, и то жртву оног елемента који најнепосредније и најприродније учествује у изградњи земље: политичког елемента. Он је као главни неимар морао бити елитан, а сем тога и нарочито, готов на највећи самопрегор. Ваља споменути и још један услов за изградњу нашег заједничког дома. И план и грађа за зграду, наиме, морали су се узети из наше душе, из наше традиције, из изворне супстанције. Југословенски дом морао се, даље, зидати **домаћински**, а то значи саобразно народу који ће у том дому живети. Југославија је морала бити **?национална** држава, изливена такорећи из народног бића.

У вези са овим још се нешто мора нагласити. Таква каква је била, лепа, пространа и богата, Југославија је била предмет зависти и прижељкивања многих. Као раскошан? плен она је мамила грабивост премногих. Она је, сем тога, имала још једну намену, намену без икакве везе са њеним националним назначењем. Њени спољашњи творци, они који су диктовали версајски мир, нису се у одређивању граница руководили животним интересима југословенског народа, већ **својим**. А њихови су интереси били да Југославија **њима** послужи као војнички, политички и економски орган. На југословенску душу, срце и вољу нису се при том обазирали. Југославија је, са њиховог становишта, под видом једне светске политике, кројена као њихова сатрапија, колонија, провинција. Међутим, Бог је хтео да се њихове интенције покlope са нашим намерама и потребама. Ваљало је, према томе, оне прве – будуће завојеваче и отимаче – и оне друге, ондашње завојеваче и отимаче – надмудрити. Мало пре смо видели шта је за то било потребно.

Шта се, међутим, десило?

Ми не можемо овде генетички и исцрпно приказати сав развој и све чиниоце расула у Југославији. Слом Југославије резултат је многих злих сила и? многог злог рада. Те зле силе и тај зао рад чиниле су све у супротном смеру од онога што

се морало и радити и урадити за југословенску отаџбину. Заборавило се, пре свега, на све завете прошлости, на бдење, жртву, на избор најбољих, на колективни напор и усређивање стваралачких снага, на домаћинску стројност југословенског дома као домовине. Изгубило се из вида историјом, духом, етиком и опстанком постављена и оправдана **национална теза** о Југославији. Примљена је и потпуно усвојена теза о Југославији **спољашњих** националних управо интернационалних твораца Југославије, тј. **интернационална теза** о Југославији. Безброј трабаната, потркуша, агената, корисника, политичких сатрапа, капиталистичких измећара преузели су и усвојили туђинску мисао о Југославији и, насупрот националној идеји о Југославији, чинили и учинили све да Југославија добије и по садржини и по облику природу једног изразито интернационалног суфрагана – интернационалног слугерање. Но највећи протагонист и први политички експонент **интернационалног југословенства** биле су партије. Свесно или несвесно, свеједно. **Све партије у Југославији до једне биле су и остале идеолошки импорти туђинске политичке воље. Све су оне, у крајњој линији, биле истовремено и главни мостови свих разорних бесова туђинских.** Преко њих је надирао у југословенски духовни, морални, политички и? економски простор Југославије интернационални завојевачки варваризам. Југославија је била тотално поробљена и, као таква, плен баснословне пљачке интернационалних мрачних сила. **Отворено, нескривено, јавно име тих завојевачких сила јесте – “велике демократије”.** Те “велике демократије” имале су своје верне агентуре. Имале су наше партије, или партијски национални дефетизам, свестрано издајништво Југославије, наше партије као “мале демократије”. Но тајни, невидљиви, анонимни покретач “великих демократија” била је свесветска поробљивачка политика, културна и капиталистичка воља јеврејства са њеним централним осовинама: капитализмом, масонством (демократијом) и комунизмом. Југословенску златну рибицу опколило је јеврејство својом џиновском мрежом од три струка. Златној рибици није било лека. Место да живи и напредује у слатким и свежим, покретним и дубоким водама историје у пуној слободи, она је остала у мртвом и муљевитом рибњаку јеврејског светског експлоататорског империјализма – једног и истог у основи својој, без обзира на његову трајну камуфлажу. Без обзира на његову тробојну, црноплавуцрвену, капиталистичкомасонску демократскокомунистичку мимикрију, маскирање. Наше мале партије, наше “мале демократије” вршиле су велико издајство Југославије уз бедан? ајлук. Због тога је Југославија морала пропасти изнутра, као јеврејска, односно “великодемократска” политичка експозитура, и као јеврејски, односно “великодемократски” објект пљачке. Због тога је та и таква вазална, јудоинтернационална Југославија морала у датом часу да послужи као војнички, ратни пендрек “великих демократија”, управо њиховом госи, Јеврејину. Због тога је, против свих животних интереса југословенског народа, и дошао пуч, преврат од 27 марта 1941, који толико глорификује прва тачка “равногорске” конгресне резолуције.

У овој и оваквој светлости морају се посматрати дух и смисао демократске резолуције. У овој и оваквој светлости обасјава се и мрачна позадина “равногорског покрета”. “Равногорски покрет” је верно и свесно настављање исте

оне антинационалне, у основи својој противјугословенске Југославије. “Равногорски покрет” као некаква војна и политичка мисао и **даље је слепи и одани послушник светске јудократије**, светске владавине јеврејства, који до краја, као сваки Црнац има да одигра намењену улогу. “Равногорски покрет” као такав нема **никакве везе, најмање органске, са нашим националним бићем**, никакве везе са судбином овога народа, никакве везе са његовим најбитнијим потребама његовога духа и његовога историјског тела. “Равногорски покрет” је хипотека јеврејства на целокупну имовину, на живот нашег народа. То су још једино могући конци, светског џиновског паука, јеврејскодемократског исисивача. Још једним концем, којим се остатак југословенског тела, измрвљеног и измрцвареног, иако у агонији, иако на рубу пропасти, држи у злокобној мрежи са дубоко заривеном, отровном сисаљком.

Сад је јасно зашто “равногорци” дрече за – демократском Југославијом. Не за националном, не за оном која ће се стројити и развијати у духу народнога бића, по принципима које смо узгред нагостили, не за једном стварном, народном, домаћинском, самородном и аутономичном, већ за једном фиктивном, противнародном, распикућном Југославијом. Не за националном Југославијом, већ за интернационалном Југославијом, тј. не за **југословенском** Југославијом, већ за **јеврејском** Југославијом.

Демократија равногорска је најординарнији мамац на удици, који је већ деценијама у грлу нашег народа. Равногорска демократија је парада, изговор, обмана, лаж, политичка маска за одвратне намере белосветске пљачке и консеквентно спровођење и докрајчивање ужасне игре са нашим народом, игре која га је довела до руба пропасти. Ово је крајњи политички смисао “демократске” дреке “равногорских” пајаци, равногорских лутака на концима јеврејства. Ти пајаци танцују онако како се конци вуку и уображавају да то по властитој слободи чине. Има сигурно много невиних дражиноваца, који и не слуте да је “равногорски покрет” јеврејско “куку Тодоре”! у – “слободним југословенским планинама”.

Ето разлога зашто су духом обрезани “равногорци” тако одлучно за – “демократску” Југославију. То је сада јасно ваљда и другима, а нама, који смо проникли у трајну игру јеврејства, ? одавно.?? Нама је то сувише јасно, па се зато и не изненађујемо.

Нешто **друго** изненађује. По том другом и дали смо наслов овом одељку “седмо изненађење”. Изненађује нас: како је Дража Михаиловић, за кога заиста кажу да је исправан човек и исправан родољуб, могао тако тешко,? до гуше, да се ували у интернационалну политичку сплетку? Како је могао он, војник и син овога народа, да на време непрозре улогу коју му је јеврејскомасонска демократија наметнула? Како је могао тако олако да постане слепо оруђе у политичким интригама против народних сила? Јер нема сумње да Дража Михаиловић ни слутио није да ће се око њега одмах згомилати групације политичкодемократског кова, које ће користити његову војничку част и родољубиву осетљивост за смерове

– десете врсте. Ми верујемо да је Дражи Михаиловићу у почетку његовог рада свака партијскополитичка идеја била туђа и сасвим далеко од замишљеног “националноослободилачког” дела. Он је могао себи дозволити да ту своју чисто војничку акцију заодене ореолом романтичног херојизма и родољубивога заноса, и да му при том оживи у савести сва легендарност ранијих ослободилачких борби. На ту племениту и наивну мелодију одзвонило је донекле и народно срце. Он је примљен у народу искључиво као устанички херој. Жива сећања народа на прошле устанке потхрањивала су мит и веру да је његова ствар на истој линији са епским устаништвом. Док је такав доживљај руководио Дражу Михаиловића, а сличним доживљајем народ му одговарао, дотле је високо реалистичким теразијама политичке мудрости његова акција сматрана за погрешну и штетну, али и разумљиву. Он, међутим, сигурно без његовог знања и воље, постаје привлачна тачка политичког интернационализма и њихових свесних или несвесних, плаћених или неплаћених агената, који његов романтичан случај бесконачно користе. Они му, прво, даривају ђенералске еполете и министарску столицу, уздижу га на пиједестал вође, заодевају га облаком горде славе, па га потом, потпуно размекшаног и онесвешћеног вином почасти, користе за стожер свог **политичког рушилаштва**. Издвојене, раздробљене и развејане пучистичке силе, масонскодемократске и јеврејске, налазе у Дражи Михаиловићу скупни центар и ново магнетско поље за све заблуде, пропагандном психозом пометене духове у народу. Првобитна звезда водилца у Драже Михаиловића и неких других синова ове земље, идеја чисто устаничког карактера, уосталом идеја једна која је више плод беспућа, у коме су се наши људи нашли после брзог слома, а не зрелог размишљања, потпуно се изврће: она добија чисто политички карактер. Зато покрет Драже Михаиловића престаје да буде “дражинизам”, али постаје – “равногорски покрет”, покрет за “демократију”. Дражина слобода одлуке и акције све се више спутава, ореол око његовог националноустаничког лика све више тамни, он је све мање свој, све више бива један ушкопљеник, “шеф” једне политичке партије, све је даље од своје главе и од свог? срца, све мање руководи своју ствар. На место њега долази – “равногорски покрет”. Дражина контрола, политичка гиљотина за Дражу. Дража је спутан, придављен, отстрањен, постаје политичка лутка, управо лутак, краљ лутака у “равногорском” “Куку Тодоре”, које је само филијала свесветског јеврејског марионетског позоришта које се зове – “Велике Демократије”.

Да је Дража постао само једна лутка свесветског марионетског позоришта “Велике Демократије”, имао је и сам прилике да се увери. Лондон и Вашингтон, метрополе “великих демократија” јасно су му то показале. Пошто је лутак одирао своју улогу, оне су га једноставно, олињалог и изанђалог од употребе, бациле у – гардеробу. Дража је детронизиран, али исмејан и понижен. Исто има да сврши са њиме и – “равногорски покрет”. Оно што раде “велике демократије” са Дражом Михаиловићем на **спољашњем светскополитичком плану**, то чини, “равногорски покрет”, као маказе “великих демократија” у “слободним југословенским планинама”, на **унутрашњем политичком плану**. Он, “равногорски покрет” је кочница одовуда, с ове стране за Дражу Михаиловића, други крак тракалице.

Дража као краљ лутака може, случајно, да дође себи, да се поново у њему пробуди човек, Србин и јунак, па да, тако пробуђен, крене другим путем. Онај крак тракалице јеврејскодемократске нема у том смислу **апсолутну** контролу и власт. Да то не буде, постоји **“равногорски покрет” у коме прву реч воде масони и масонствујушчи**. Сад је дошао читав “конгрес” “равногорског покрета”. Дража Михаиловић везан је у све четири, “ни да мрдне”. Зато он сада, хтео не хтео, и сам напамет понавља речи: “демократија”, “бранитељ народних слобода”, “југословенска демократска заједница”, “живео југословенски демократски народ” итд., несвестан да му је одзвонило.

Одзвонило њему, како он каже, а ми немамо разлога да поричемо, “као војнику, који по рођењу и особинама припада овако слободарском и јуначком народу”.

Зар је он као такав могао једног часа поверовати у “демократију” кад је имао бар сад, за ове – две три године, искустава да се либералном демократијом не може ништа честито учинити, свршити?

Зар је он као такав могао без критике, размишљања и бојазни примити и усвојити “равногорску”, тј. либерално – демократскомасонску Југославију после колективног покоља српства у њој?

Зар је он као такв могао дозволити да некакав “равногорски покрет” узурпира његова права и заводи и њега и војнике око њега у грађански? братоубилачки рат, у партијске размирице, у тај тешки и тешко опростиви непријатељски акт према свом властитом народу?

Не говоримо ми ово овако да посејемо неки раздор. Свака нам је интрига далеко од срца. Ко ће, уосталом исправљати “Равну Гору” која је наша политичка: “Крива Дрина”? Ствари су невероватно и сасвим изгубљене: Дража је “равногорским покретом” дефинитивно ликвидан. Њега је “равногорски покрет” успео да компромитује и са његовим народом да – завади. Ту лека нема. Ми ове редове и иначе пишемо да се спасе што није изгубљено. Изгубљено морамо тешким срцем прежалити. Дражу Михаиловића препуштамо равногорској одисеји, људи политичких луталица са – јеврејскомасонскимдемократским компасом у руци.

ОСМО ИЗНЕНАЂЕЊЕ

Краљ и равногорци

Остаје нам да расправимо још једно питање: питање односа равногорског покрета према Краљу. Управо – питање равногораца према династији и монархији српској. Ми смо досадашњим излагањем толико ушли у тајну равногораца, толико завирили у њихов прикривени политички живот и толико образина са њиховог лица скинули да ће сад свако лакше пратити наша излагања и поклонити им потребно поверење. Или бар потребну пажњу.

Ми не сумњамо да међу равногорцима има исправних и убеђених монархиста. Оних монархиста, наиме, који знају **шта** је суштина монархије, главно начело њеног националнополитичког бића, с једне стране, а с друге стране **како** се служи монархији. Таквих је монархиста тамо, у “слободним југословенским планинама”, нажалост, врло мало. Највећи је број оних који нити знају шта је то краљевство (монархија), нити се што разумеју о истинској служби Краљу и монархији. Један повећи део равногораца, онај најважнији, **водећи слој**, онај који је Дражино устаништво и националну романтику заузео и спрегао у своје политичке сврхе, одлучно је својим расположењима и убеђењима, целим срцем и целим умом одлучни и заклето непријатељ краљевског престола и монархије.

Да видимо!

Ми смо брижљиво пратили целокупну равногорску штампу. Нарочито оно што се односи на Краља и монархију. О томе је тамо много писано. Много писано, а ништа није стварно речено. Шуме од речи, поклика и усклика лелујале су тамоома, праскале громопуцателне фразе, трештале параде налицканих и нацифраних похвала уз буклију, пуцале прангије вешто намештених заноса, но мудре и дубоке, разборите и убедљиве речи нигде. Пушком да је гађаш, нигде! А о српском Краљу и монархији, о српској монархији, о витешкој историји њеној, о неповратној народскости њеној, о сраслости њеној са коренима народног бића, ниједне мушке и ваљане. О Краљу и монархији тамо се **партијски** и **пропагандистички** мислило и мисли. Светле ореоле краља и монархије ваљало је до краја искористити у корист равногорског покрета и равногорске ствари. А та је “ствар”: исцедити и последњу кап крви за оне мрачне силе које су припремиле и створиле 27 март и које тај 27 март и данас кроз равногорски покрет продужују. А та је “ствар” истовремено и “ствар” водећих равногораца с оне и с ове стране воде, баснословних корисника српске крви и српског гробља од јуче и надобудних корисника од сутра. Зато се о Краљу и монархији и могло тако површно и празно, у џесу фраза и торокања, и смело писати. Јер само таквим писањем постижу се две сврхе: **говори се** о Краљу и монархији колико да уста нису пушта, колико “да се власи не сете”, а за саму идеју **ништа** се тиме не чини. Кога би равногорска “монархистичка” празнословља још могла васпитати у духу бескрајне љубави и верности према Краљу и монархији? Кога би тај такозвани “урапатриотизам” могао узбудити, покренути, убедити? Нашег народног човека, нарочито онога на селу, не. Нипошто! Тај народни човек гаји према Краљу и монархији тако ретко племенита, озбиљна и изврсна осећања да их појмовима и речима равногорске фразеологије чак никад не би изразио. Краљ и монархија нашем народу нити су били – нити могу

бити предмет безочне и безобзирне **агитације**, каква је у суштини својој равногорска агитација. Зато он ту празнословну буку равногорске господе није примио само равнодушно, већ са негодовањем, а, у последње време, са појмљивим презрењем.

Народна је мисао по овој ствари отприлике оваква: зар ви мене да учите ко је Краљ и шта је монархија? **Мене** из чијих су крвавих груди и намучене душе они, Краљ и монархија, поникли? **Мене**, који од њих не зна за већу и светлију вредност овде на земљи? **Мене**, који сам Краља и монархију исто онако родио и створио као што сам родио своје цркве, своју песму, своје мученике, своје везове? **Зар ви** који сте их толико пута у нашој историји изневерили? **Зар ви**, који сте их тако често, увек у своје партијске сврхе користили? **Зар? ви**, који често припадници мрачне интернационале, Краља и монархију руглу и потсмеху излагасте? **Зар ви**, који читав век свој проводисте у размишљању и домишљању како Престо и монархију у име некакве “републике” да срушите? Ви, дакле, који ведрите и облачите као челници и прочелници равногорског покрета, ви самозване политичке пришипетље Драже Михаиловића, покупљени с коца и конопца белосветске масонске, републиканске и “социјалистичке” чаршије, понеки још са свежом модрицом од турске чалме око главе, ви, међу којима има – те још како! жбирова чувеног крвника Краља и монархије, “маршала” Тита, ви се усуђујете да мени о Краљу и монархији попујете?

Овде наш народ има потпуно право. Наш народ је, несумњиво, жељан поука из свих области, социјалног, привредног и духовног живота. Он их радо и мудро прима. Прима и усваја. Ту му је народ, заиста, жељан знања и готов да их бистрином својом схвати. Наш је народ такође жељан правде, поштења, истинске народне управе, љубави. Све што би му се са те стране и у том смислу пружило примио би са благословом и великом захвалношћу. Али говорити му о дужностима према Краљу и монархији и то овако бесно,? шупљоглаво и као бесловесној марви како то равногорци у својим планинама чине, потпуно је беспредметно и бесмислено. Јер народ наш Краљем и краљевством својим живи, он их разуме као самог себе, он је за њих и сваку жртву подносио. Они су му све и сви, смисао постојања његовог, символ његове слободе, вредности које су му милије од очију у глави. Зато он, прво са негодовањем и љутњом прима многоглагољива али празна равногорска наравоученија о његовим правим и најсветлијим поданичким дужностима и заветима, а зато им, друго, много не верује, већ тражи потајни смисао њихов.

Тај смисао и постоји.

У чему је он?

Равногорски покрет је, видели смо, постао временом једна огромна терористичка организација. Она се држи претежно силом страха, претње и крајњег насиља. Овај из дана у дан све више терористичкој организацији потребан је мит,

легенда “идеја” неки велови и застори којима ће да покрије своју голотињу насилништва. У природи је свакога да се закити ловоровим венцем. И још **два** разлога нагоне равногорски покрет да тај ловоров венац сам себи оплете око главе. Прво: он, равногорски покрет, народу од чије муке и замуке живи, не може ништа **стварно** да пружи. Ништа сем голих обећања. Но обећања су само **лудоме** радовања. Како је народ трезвен, игра са обећањима не може бити дуготрајна. Отуда је ваљало затрести најдубље струну народног бића: Краљ и монархија! Друго: у земљи нашој јадовној три су фронта: недићевски, партизански и равногорски. Основне идеје недићевског фронта јесу: мир, ред, рад, Краљ, монархија, српство, српски пут, задружнонародна држава, опстанак народа. Пароле партизанског фронта јесу: рај на земљи, држава пролетера (совјета), слом буржоазије и буржоаских установа (Краља, монархије, цркве, вере итд.). Шта ће истаћи онда равногорски покрет? Он истиче на свом пропагандом штиту – Краља. Шта му је друго остало да ради? И сад је принуђен да из своје празне идеолошке торбе проповеда грмљавином ћорфишека Краља једном ултрамонархистичком народу: на терену на коме већ стоји? чврст националистичко монархистички фронт Недићев и као ниједан монархистички настројени народ на свету, српски народ. Равногорски покрет је, грубим речима, **принуђен** ситуацијом својом да пресипа из шупљег у празно. Ситуација му је тежа уколико на његовој политичкој пијаци овде нема уопште противкраљевске и антимонархистичке партизанске конкуренције. Док шири слојеви равногорског покрета још увек **искрено** љубе свог Краља, дотле уже политичко вођство равногорског покрета свесно формира **пропагандистичку** ?кампању о Краљу и монархији.? Само тако, кроз те “иглене уши” може да продене своје политичке циљеве.

Но да су проповеди о Краљу и краљевству принудна оруђа пропаганде види се и по томе што њима не одговара ни један природан монархистички став покрета.

Шта то значи?

То значи да **дела** равногорског покрета не одговарају њиховој **мисли** о Краљу и Отаџбини. Равногорци се не понашају како би то доликовало високим носиоцима високих и највиших идеала српства: Краља и Отаџбине. Они једно **зборе**, друго **творе**. Они вичу “Живео Краљ”, а чине све супротно ономе што Краљеви заступници и представници треба и морају да чине. Зар се смеју са светим именом Краља на устима чинити зулуми који се чине? Тих је зулума тако много и тешких да ће се о њима приче писати. Зар није тешко и претешко обесвећење Краља и свега краљевског кад равногорски **кљач** по стоти, по двестоти пут са позивом на величанство краљево зарива каму под грло верних и оданих краљевих синова, Срба славних од Косова? Зар се на тај начин служи краљевом узвишеном престолу што ће се готово читава села и засеоци краљевих синова, краљевих верних и љубљених поданика, предавати огњу и мачу? И то истовремено са нејаком децом и старцима као што је то, рецимо, био случај у селу Вранићу? Зар се краљевом високом очинству и преузвишеној милости служи црним наметима, отимачином, псовком, пијанством, бездушним батинама,

мучењем сваке врсте и другим грозотама које врше острвљени равнорци, грешећи се толико и самртно о све Божје и земаљске законе, а највише о Краљево Височанство, под чијом високом заштитом мора да стоје ове жртве као краљевски синови и кћери Краља? Краља као врховног родитеља нације. Зар је завртање кокошијих шија и одвртање славина истинска служба Краљу?

Ми сматрамо да се Краљу служи помагањем а не одузимањем живота српској браћи, лечењем а не отварањем живих рана сапатницима по крви. Ми заиста не разумемо како је то уопште могуће викати? “живео Краљ” а учинити све, ама баш све да се његов народ што пре упокоји! Дела равнорског покрета не посведочавају веродостојност њиховог писаног и проповеданог става о Краљу и монархији. Ма колико коза вречала, рог не лаже. О, нема сумње, има искрених и убеђених монархиста међу дражиновцима. Ми знамо. Као што знамо да се они оштро буне против свих недела равнораца, којима се Краљев престиж у народу умањује, а светла круна Његова потамњује. Али, знамо исто тако да су они потпуно немоћни да злу на пут стану. И овде је, дакле, јаче зло од добра.

Нема, дакле, знакова да се озбиљно узме равнорска “певанија” о Краљу и монархији. На против, све сведочи да је оно што је на уснама далеко од срца, све нам више сведочи да је Краљево име један обичан равнорски пропагандни “шлагер”. И све сведочи да се краљево Величанство страховито злоупотребљава и тим злоупотребљама поткопава.

Ова сведочанства могу се поткрепити и следећим доказима.

Ко то чува у равнорском покрету Краљев престо?

Да није то Дража Михаиловић? У том погледу њему чест и част! Али ми смо видели да је Дража Михаиловић постао заробљеник равнорских “политичара”. Он је сведен на симбол, на политичку шаховску фигуру. Њега су свиленим гајтанима похвала и ласке привезали, као некада древног Прометеја, за невидни крш “слободних југословенских планина”. Он је, несумњиво, Краљев верник, али и **равнорски сужањ**. Равнорско сужањство његово потире му верност Краљу.

Да није то **Драгиша Васић**? То је несумњиво, талентовани писац, али до зла бога рђав политичар. Уз то још републиканац. И то овејани, убеђени, страсни, начелни, давнашњи. А то ће рећи, да је он као републиканац потпуно **против** Краља и монархије. Како ће он чувати Краљев престо? Зли језици, и то зли језици дражиноваца самих, говоре да би наш уважени писац најрадије волео да види себе на – белом коњу.

Да није то **Стеван Мољевић**? Но Мољевић је масон. Однос масонерије према краљевима и краљевствима је познат. Ако су краљеви и краљевства послушна оруђа масонске браће и слепо спроводе јеврејскомасонску светску политику, по правилу противнародну и противкраљевску политику, онда су масони

за Краља и краљевство. Ако се Краљ и краљевство слепо не потчине вољи масонерије, онда је она **против** Краља и краљевства. Онда она не преза да смакне тог “непослушног” Краља и “непослушно” краљевство. Масонерија признаје само онај престо који њој служи. Она је “држава у држави”, али држава **изнад** државе. Масон Стеван Мољевић је, према томе, врло опасан чувар престола Краљевог. Опаснији од републиканца Драгише Васића.

Дражи Михаиловићу добро је познато да су “браћа” масони убили Краља Александра, зато што је водио политику интереса своје Државе која се није слагала са мрачним масонским плановима. Па зар ће масони бити обазривији према његовом сину Краљу Петру ИИ, ако се он реши у будућности да настави политику свога Великог Оца?

Да није то **Живко Топаловић**, “газда Живко”? Тај је тек заклето непријатељ монархије. Целокупан његов политички рад вођа социјалистичке странке и заснивао се деценијама на борби против – Бога, краља и Отаџбине. Сад тај и такав треба да чува Двор Карађорђевића? Каква комедија! Управо каква **комендија!**

Да то није **Мујо Мулалић**? Име му каже ко је и шта је. Не треба овде ни цигле речи употребити!

Ево само неколико “витеза” Краљевске Круне Карађорђевића?

Ево “краљевског намесништва и попечатељства” код равногораца.? просто се не зна ко би од њих пре попио у чаши воде и српског Краља и српску монархију. Нашли се и стекли однекуд у равногорском покрету ови диндушмани Краља и монархије као да их је ђавољи рат на гомилу здувао. О, кукавно српство, шта си доживело!

Но ови заклето непријатељи Краља и монархије српскога народа нису своје непријатељство према Краљу и монархији ни хтели да сакрију. Равногорска “Резолуција” јесте у ствари један отворени? антикраљевски и антимонархистички манифест! Они, отприлике, кажу ово: Засад, за време рата, нека стоје и постоје и Краљ и монархија. Ако бисмо ми сад против њих устали, са нама равногорцима било би свршено. Народ би видео и увидео да се ми са партизанима, што се тиче Краља и монархије, потпуно слажемо. Још би народ помислио да смо и гори од партизана. Ако устанемо против Краља српског и монархије српске, чиме ћемо агитовати? Дакле, не дирајмо ове заблуде и глупости српскога народа. Кад дође крај рата, онда ћемо ми, челници равногорског покрета, најверније слуге јеврејскомасонске интернационале, докопати се власти у великој земљи. По плану и предвиђању нашем побеђују наше гесе, а кога ће они за властодршца до нас? Онда ми, вође равногорског покрета, једини силници Југославије расписујемо изборе на којима ће се гласати **за** или **против** Краља и монархије. Том приликом

доћи ће, као и код свих “слободних” избора наша воља до израза: ми ћемо одувати Краљев престо и монархију.

То у ствари значе речи у резолуцији: **“Док Га (тј. Краља) слободно изабрано народно претставништво легалним путем од вршења ових (тј. уставних) дужности не би ослободило.”**

Дакле, Краљ и монархија нису равногорском покрету животне, вечите, непролазне и неприкосновене вредности? То нису, дакле, начела на којима српски народ може достојно да постоји? Краљ и монархија нису равногорском покрету саставни делови народнога бића, нешто што се са народом српским у вековним борбама и патњама, жртвама и одрицањима, надама и чежњама родило. Краљ и монархија нису, дакле, како равногорци мисле, **по милости Божјој и вољи народној**, већ зависе од републиканских, масонских и муслиманских мрзитеља Краљевог престола и монархије, од гласачког добоша, пакла и полића, посланичке демагогије и режимске тојаге, тј. од “слободно изабраног народног претставништва”.

Сва наша изненађења надмашена су овим последњим. Равногорски покрет, нарочито његови челници, не само што нису, по плану равногорске “Резолуције”, једини законити заштитници и бранитељи Краља и Монархије, већ су они отворени рушитељи и поништитељи њихови. Да се то овом, српском народу једном каже и сазван је конгрес у селу Ба.

Српски народ то, наравно, прима знању и равнању.

ЗАВРШНА РЕЧ

Завршном речи завршавамо наше излагање. У њему је **осам изненађења**. Много шта је у овом кратком обрачуна са “равногорством” пропуштено. Сврха нам је била да расветлимо најосновније смернице и скривнице “равногорског покрета”. Ми смо се притом трудили да избегнемо пропагандну реч, која увек више рачуна са ефектом него са истином. Ми нисмо смели себи да допустимо ружно и неморално клеветништво којим се “равногорство” у својој партијскопропагандној кампањи изобилно служи. Ми сматрамо ипак да је истинита реч најјаче оруђе пропаганде. Клеветничка пропаганда се на крају крајева руши сама собом. И у ње је као и у лажи плитко дно, кратке ноге. Из простог разлога што је она сама собом, у суштини својој, нарочито скројена лаж. Ми смо још на почетку истакли да нас “равногорски покрет” као појава за себе не интересује. Он је за нас значајан уколико наопако и штетно, и то из дана у дан са појачаном мером, све штетније утиче на народ. Зато смо му и оволико пажње посветили.

Политички необавештеном и непросвећеном читаоцу – а таквих је у нас и не њиховом кривицом много – учиниће се да смо у извесним судовима о “равногорском покрету”, нарочито у **обликовању** својих судова, били оштри. Наш одговор: Тако је. Али ми смо били принуђени да што одређеније и, ако хоћете, што живописније и сликовитије прикажемо биће “равногорског покрета”.

Критици је дозвољено да извесна места јаче сенчи. Та сенчења су неизбежни, саставни део критичке вештине. И не само вештине, већ и природе саме критике. Благодарети њима читалац лакше запажа, схвата и тумачи. Другојачије би стајало са приговором да нам је критика злонамерна, тенденциозна, ожучена мржњом. То одлучно од себе одбијамо. Ми бисмо, истина, имали права да будемо грдним неделима равногораца потпуно озлојеђени. А кад бисмо хтели да одговарамо по начелу “око за око, зуб за зуб” морали бисмо да одбацимо перо, па да узмемо нож и мач, пушку и огањ, да их натопимо отровом мржње и да њиме, равном мером, одговоримо. Или бисмо морали да затворимо срце и савест, па да пустимо све узде увредништву и клеветништву, уз шкргут зуба и крике претње, као што они раде. Тек тако бисмо им равном мером одговорили. Али нама не одговара ни једно ни друго. Не само зато што нам то не дозвољавају основни елементи морала, већ и зато што је љубав од мржње јача, неодољивија, победоноснија. Ко брижљиво чита наше редове приметите да ипак, испод сваког оштрог израза куца узбуђено једно срце које залуталу и заведену браћу дубоко воли. Воли и жали што своју мушку снагу и пламено родољубље троше на несрећу и своју и свога народа.

Залуталу и заблуделу браћу, велимо ми. Јер је таквих тамо, у “слободним југословенским планинама”, највише. И њима су упућене наше речи. Нека покушају они, та драга и љубљена браћа, да их прочитају без туђинских наочара и разумеју без туђинских тумачења.? Уверени смо да ће? се дубоко замислити и размислити. А слободна мисао, мисао ослобођена свих предрасуда, не само што је велики дар моралне храбрости, већ ослободитељ целог човека. Тај пробуђени цели човек имаће храбрости да се обрачуна са својим заблудама, макар му и најдраже биле. Право се човештво и састоји у томе сталном и трајном обрачуна са предрасудама и предубеђењима својим. Тај пробуђени човек видеће у нашем писању нешто што ће му тако непобитно посведочити и нашу љубав и нашу истинитољубивост као једине изворе наших размишљања: видеће да се оштрине и жар критике разгарају само онда кад се греси, а никад грешници осуђују. А нарочито онда кад се на изворе греха, на туђинштину као заводника указује.

Нема сумње да бисмо се изузетно радовали ако ови редови успеју да некима скину везе са очију. Одвезаних очију раније заведени и залутали брат угледаће јарку истину, која му је дотле била скривена. Тако ће он, мученик туђинских интереса, увидети:

колико је “равногорство” као герилски појам **у оваквом свом облику бесмислено и излишно,**

колико је “равногорство” као политички појам убиствено;

колико је “равногорство” својим поступцима необично штетно по народну заједницу;

колико “равногорство” не одговара нашем народном бићу и; најзад;

колико је “равногорство” свим у свему промашено и деструктивно.

Но биће свакако међу “равногорцима” и оних који ће поводом нашег писања као љуте звери урликати и целатског се ножа дохватити. “Равногорски покрет” је успео нешто што наша мучна и паћеничка историја није успела: успео је да однегује зверчовека, човекакрволока, човека који властитом руком коље човека. Никад досад овако и оволико није морални лик нашег народа био срозан. Надмашен је овим чак и комунистички крвник. Овај зверчовек однегован у “равногорском покрету”, један је **доказ више да “равногорством” влада туђински, јеврејско масонски дух**. Јер је само јеврејин кадар у толикој мери да буде острвљен. Познато је да су само јевреји не само туђинце, него махом своје велике људе, старозаветне пророке, клали и убијали. Овај зверчовек још је доказ да “равногорски покрет” **никад** неће успети. Кад је њему крвави нож постао аргумент и застава, онда је јасно да је “покрет” безнадежно ослабио. Овим и оваквима ваља још у памет дозвати величанствене речи Христове, **Јагњета Божјег: Ко нож потрже, од ножа ће погинути!** Ово је закон живота, закон историје. Једино историјско правило без изузетака. (Зато би Дража Михаиловић, ако још има снаге, учинио себи велику услугу, и? животе многих заведених равногораца, чланова наше народне заједнице спасао и Богу се умилио ако што пре и у корену уништи људождерски обичај клања).

Најзад, један апел заведеној и залуталој браћи:

Вратите се Богу, народу и дому свом! Посао је “равногораца” јалов и грешан, опасан и штетан. Што је најважније, **туђ је тај посао**. “Равногорски покрет” није народна организација, најмање организација спасења и ослобођења. Такав какав је устројен **он одводи комунизму, претходница је његова**. Може ово тврђење сад изгледати немогуће, парадоксно. Но ако се “равногорство” буде држало свог конгресног револуционарног духа, духа “светосавског конгреса”, где ниједном речи није споменут Свети Сава, онда оног другог излаза нема. Тито ће онда скинути Дражи Михаиловићу и еполете и главу. Осталим равногорцима само главе. Тек ће се онда ојађена нација наћи надомаку комунистичке секире, лишена многих мушких мишица! Вратите се! Немојте дочекати суд народа. Народ има за “равногорски покрет” само речи проклетства и мржње. Он жуди за даном своје освете. Боље је овај суд не дочекати.

Да народ српски зна шта је дражинизам, то већ рекосмо у овоме напису своје. Али, да и сами дражинци знају колико су велико зло за народ српски, и да о томе пишу то не рекосмо. Пуштамо да о томе сами дражинци говоре и пишу. Такву једну тврдњу написао је командант подгорске бригаде, капетан М. Смиљанић, под стр. 270 .од 22. јануара 1944. год.

Команда Подгорске бригаде

Југословенске војске у Отаџбини

Строго пов. бр. 270.

22. јануара 1944. године

Подгорина

КОМАНДАНТУ МЕСТА...

Са командантом среза обишао сам територију ове команде. Моји команданти и командири сматрају себе победоцима, а свој сопствени народ њиховим робљем. Код мојих команданата и командира главно педагошко средство за препород српства и његових идеала јесте мотка. Све што се радило и што се ради, ради се са мотком. Народ се пита: **“Ко су ови људи, кога они бране и за кога се боре када од нас направите живе лешеве, а духовно нас сахранише”**. Ми смо од надлежних послани са уверењем у народ, да повратимо дух, морал и националну свест, свест српства и да од живих лешева направимо духовне и идејне борце, а не жива гробља и своје робље.

Народ нас презире и он нас се стиди и склања нам се с пута исто онако као и 41' и 42' године црвеној гамади која је хтела да српство уништи. Сви они који мисле да смо ми у народ послати да са мотком и камом заведемо ред и рад у слободним српским селима, где српство није оскрнављено и где је српство чисто као суза једног новорођенчета, јако се варају. Прошли смо мимо народ, народну вољу, народне осећаје, народну свест и народну љубав. **Српство се српством оживљава, а не кабадахилуком, самовлашћем које је прешло у анархију којој није равна ни бивша тиранија азијата**, а камо ли културних Европљана. Са народом се нема везе нити се народ пита, **народ неучествује у заједничком**

раду, нити има каквог идеала у организацији и формирању јединица југословенске војске у Отаџбини, као и духовних ћелија за препород народа. Млади смо и први пут нам је у животу да као војници имамо контакта са народом, не само као војници, већ и као вође, народне вође, нови трибуни и народни револуционари. **Своје задатке не знамо**, нити од кога тражимо савете и упутства, премда их сваки дан примамо од наших надлежних и са њима се кључамо, али смо неразумни и тврдоглави те их не спроводимо у живот и **мимо народ злочиначки пролазимо**. Ово толико и далеко иде да **?народ јавно манифестује и о нама говори као о једном великом народном злу и народним гробарима**. Народ је преплашен, народ је несвестан и на овај начин не може узети учешћа на препороду српства, на првом месту српства, а потом југословенства.

Четовође или команданти села или командири сеоских чета највише су се огрешили о народ, **од народа су све узели, а ништа овом истом народу честито и поштено не дадоше** што би народ везало за покрет, покрет Равне Горе г. Михаиловића. **Ове чете нису ништа друго, већ несрећне и неразумне убице честитих села и њихових сељака. Народ су опљачкали не само духовно, већ и материјално. Са својим комшијама не раде српски већ душмански. Туку и пребијају и од здравог сељачког народа праве богаље и своје непријатеље.**

Командири, како срески? тако и оперативних чета, **насрћу на част домаћина, њихових супруга и кћери**, а уз то наређују, захтевају вечеру, ручкове по јеловнику, **клање јагњади, прасаци**, вина и ракије и тако живе боље и имају више него што су икада имали.

Не чуди ме, **све ово су видели од својих команданата батаљона који такође предњаче и дају негативне примере својим потчињенима**. Потписати све зна и све види, али ово неће дуго гледати, па таман то било и по цену свог живота...

Командант, капетан

М. Смиљанић, с. р.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Др Димитрије Најдановић рођен је 7/20. јуна 1897. године у Крагујевцу. Основну школу завршио је у свом родном месту, Богословију Св. Саве и Богословски

факултет у Београду. Од 1935. до 1938. године студирао је философију на Филозофском факултету Београдског универзитета. Године 1939. отишао је на постдипломске студије у Берлин (Немачка) где је код чувених европских философа тог доба Николаја Хартмана (Ницолаи Хартманн) и? Едуарда Шпрангера (Едуард Спрангер) докторирао са тезом: “Философија историје Имануела Хермана Фихтеа” (“Дие Гесцхицхтспхилосопхие Иммануел Херманн Фицхтес”).

Дуго година између два светска рата био је професор веронауке у Четвртој мушкој реалној гимназији у Београду, а једно кратко време био је указни асистент код проф. др Веселина Чајкановића за предмет упоредне историје религија на Богословском факултету београдског универзитета.

Одлуком Министарства просвете од 25. јануара 1943. године постављен је за ванредног професора на Богословском факултету у Београду на катедри етике за предмет увод у философију са историјом философије.

У међуратном периоду био је један од оснивача три еминентна религиознофилософска часописа: “Светосавља”, “Пута” и “Хришћанске мисли”. За време немачке окупације Србије у Другом светском рату био је један од тројице уредника листа “Наша борба” (1941-1942).

Почетком октобра 1944. године, пред надирањем совјетских трупа у Србију, заједно са супругом Јеленом напушта отаџбину: одлази у Аустрију, да би по престанку рата маја 1945. године прешао у Италију. Из Рима је отишао 1947. године у Енглеску где је, по жељи Патријарха Гаврила Дожиха и гибралтарског епископа др Харолда Бакстона, био постављен за принципала, односно управника, српске православне богословије у Дорчестер колеџу у близини Оксфорда. Као принципал предавао је догматику, упоредно богословље, апологетику и етику.

Најдановић је радио као свештеник у Дербију (Енглеска) од 1948. до 1960. године, када је са супругом Јеленом прешао у Канаду, где је био постављен за пароха српске православне црквеношколске општине Света Тројица у Монтреалу. Из Монтреала је 1967. године премештен у САД, где је, најпре, био свештеник у Њујорку, а потом у Финиксу (Аризона), где се и пензионисао.

У изгнанству је написао две капиталне студије “Блажени и блаженства – мисао обожења” (Библиотека СВЕЧАНИК, Минхен, 1965) и “Три српска великана – Његош, Ђура Јакшић и владика Николај Велимировић” (Библиотека СВЕЧАНИК, Минхен, 1975).

Последње године живота заједно са супругом Јеленом провео је у старачком дому у Глендори (Охајо). Ту је и преминуо 24. марта 1986. године, а сахрањен је 28. марта 1986. године покрај српског манастира Св. Саве у Либертвилу.

БИБЛИОГРАФИЈА ОДАБРАНИХ РАДОВА ДИМИТРИЈА НАЈДАНОВИЋА

1935.

1. СМИСАО И СНАГА НАШЕ ИСТОРИЈЕ. Одштампано из Извештаја Четврте мушке реалне гимназије у Београду за 1934/35. шк. годину. – Београд, 1935, стр. 13.

1940.

2. ДИЕ ГЕСЦХИЦХТСПХИЛОСОПХИЕ ИММАНУЕЛ ХЕРМАНН ФИЦХТЕС. Докторска дисертација. Берлин, Верлаг др Емил Еберинг, 1940, стр. 207.

(Пхилосопхисцхе Абхандлунген, Хефт 10)

3. ШТА ХОЋЕ КОМУНИСТИ? – Краљево, Жичка библиотека “Свети Лазар” 39, Штампарија Студеница, 1940, стр. 8.

1944.

4. РАВНА ГОРА, Београд, 1944, стр. 111.

1965.

5. БЛАЖЕНИ И БЛАЖЕНСТВА. МИСАО ОБОЖЕЊА. – Минхен, Библиотека Свечаник, књ. 40, 1965, стр. 268.

1975.

6. ТРИ СРПСКА ВЕЛИКАНА. – Минхен, Библиотека Свечаник, књ. 49, 1975, стр. 307.

2000.

7. СВЕТОСАВQE. Приредио Жељко З. Јелић. – Београд, Слободна књига, 2000, стр. 65.

2001.

8. У СЕНЦИ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА. Приредио Жељко З. Јелић. – Београд, Библиотека Арцхе, 2001, стр. 111.

Укупно објављено 55 књига

Пласман издања:

Владимир Максимовић

“Слободна књига”

ПФ 31 – 11030 Чукарица

Тел./факс: 011/516864; 064/1907783.

СЛОБОДНА КЊИГА

ИЗДАЊА ВЛАДИМИРА МАКСИМОВИЋА

п. фах 31, 11030 Чукарица

тел. 011/516864 и 064/1907783.

БИБЛИОТЕКА ИДЕЈЕ

Књига 30

Димитрије Најдановић

РАВНА ГОРА

Заблуде и самоуништење

Друго издање

Прво издање објављено

у Београду 1944. г. без имена аутора. Сигнатура у Народној библиотеци Србије И 79414

Поднаслов другог издања је редакцијски

Уредник

Владимир Максимовић

Рецензент

Жељко З. Јелић

Припрема и прелом текста

“Бели анђео”, Шабац

ИСБН 8683727084

Штампа: Јуниор, Нови Београд, 2002.

Ц – Слободна књига

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

94 (497.11) "1939/1945"

NAJDANOVIĆ, Dimitrije

Ravna Gora : zablude i samouništenje /
Dimitrije Najdanović ; priredio Željko Z.
Jelić. – (2. izd.). – Beograd : Slobodna
knjiga, 2002 (Novi Beograd : Junior). –
?30)

1. izd. 1944. godine, Beograd. – Str.
71-72: Beleška o piscu / Željko Z. Jelić. –
Bibliografija odabranih radova Dimitrija
Najdanovića : str. 73.

ISBN 86-83727-08-4